

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

- מְנַקֵּד -

- דַּף הַיּוֹמֵי -

שְׂחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּין שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל-29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְת רִיחַ פֶּלֶל - לְקִירֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוֹנֵי זוֹהַר

בְּכ - 20 דִּקּוֹת בְּלִבְד

בְּדִקּוֹת סִפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אַנְרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תוֹבב"א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ"ק

◆ קוֹנְטְרָס מְסַפֵּר 8 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים



יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה נחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:



שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בְּפֶתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנִים שְׂאֲבִינוּ לְכַבּוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נִהְגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, סִפְרֵי תְקוּוֹנֵי הַזְהַר ב-29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וְכִשְׁמַחְלָקִים ל-29 אֲנָשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ-20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זֶהר, וְכָל אֶחָד שְׁלוֹמִד מִצְטָרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנַחֲשֵׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֵלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר הַקְדוּשָׁה. וְכָךְ כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְּגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנָם סֵט פְּזוּה, וַיַּחְלֵק ל-29 אֲנָשִׁים שְׂיַלְמָדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכָךְ יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יְגַדֵּל לְאֵילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אֲנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדַאי יַצְלִיחַ בְּכָל דְּרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוּשָׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּגְמְרוּ 29 אֲנָשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוּשָׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִיט לְעֵלוּי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוֹצֶה לְלַמֵּד זֶהר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחְלֵק ל-29 אֲנָשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר, וּבְדַאי יִהְיֶה עָלָיו גְּדוֹל הַנְּשִׁמְתָם. - וְכָל בֵּית מִדְרַשׁ שְׂרוֹצִים לְגַמֵּר אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכּוּ לְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה, וַיִּזְכּוּ שְׂרַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעֶצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוֹת לְמַעֲלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מְצַמֵּץ עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְדָּם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחִלּוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפֵּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַזְהַר הַקְדוּשָׁה לְעֵלוּי נְשִׁמַת נְפֻטְרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקּוֹן נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֵלוֹתָם לְמִקּוֹמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדַאי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחִק", שְׂבִזְכוֹת שְׁלוֹמִדִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְכוֹתוֹ יְגוֹ עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצָרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמִנְיָן שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי (703), כִּי בְּזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכַּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רֵאשִׁי תַבּוֹת רַשְׁבִּי, שְׂהָעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנוּ וְגַשְׂמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאֵלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס פֶּמְהָ שְׂרוֹצֶה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוֹצֶה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגַדֵּל פֶּחַ זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְדוּשָׁה הַזֶּה, יִזְכּוּ לְרֵאוֹת מִיּוֹצֵאי חִלְצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבֵּד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מְאֻדָּנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סִפְרֵי הַזְהַר, יְפִקוֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועי' בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירושו: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכנן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נובל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקמץ יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסיים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דוד אר"ץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועי' נענו)

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"א) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עין חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נהנהג לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה ש'היה ה' - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגא), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)



תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

לשכינה, היא עומדת בשבילם בכל דחק וצער, בין בדרך בין בישוב בין בימים. וזהו בהתהלכך - במדבר - תנחה אתך, זהו שכתוב צדק לפניך יהלך וישם לדרך פעמיו. בשכבך - בישוב, תשמר עליך, והקיצות - לרדת לים - היא תשיחך. ועוד בהתהלכך - בעולם הזה - תנחה אתך, בשכבך - בקבר - תשמר עליך, והקיצות - בתחית המתים - היא תשיחך.

הרי אלו יוצאים, והנה אחרים דופקים בפתח, והם בעלי הרגלים, מהצד של הרגלים של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם ועמדו רגליו ביום ההוא, ועליהם נאמר כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף. אלו יוצאים והרי אחרים נכנסים מצד של אלו שנאמר בהם ורגליהם רגל ישרה, ויש רגלים אחרות מרבעים של אופנים, שנאמר בהם על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו, שבהם והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק, ואותם רגלים בעגול, הם כמו נקודות לאותיות, שהם רגלים ברבוע.

והנביא שהוא מהצד שלהם, שם היתה עולה רוחו, ומשם היה שומע כל מה שהיה לו לשמע. זהו שכתוב ויאמר אלי בן אדם עמד על רגליך ואדבר אותך, ועוד, ותבא בי רוח כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי ואשמע את מדבר אלי, ותשאני רוח ואשמע אחרי וגומר, משום שהדרגות הן מצד השכינה, שנאמר בה וראית את אחריו, אמר ואשמע אחרי.

מה זה קול רעש גדול? שיש רעש ויש רעש. יש רעש שנאמר בו לא ברעש יהוה, שלא יבא

בארחה בין בישובא בין בימא, ודא איהו בהתהלכך במדברא תנחה אותך, הדא הוא דכתיב (תהלים פה יד) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, בשכבך בישובא תשמור עליך, והקיצות למיזל בימא היא תשיחך, ועוד בהתהלכך בהאי עלמא תנחה אותך, בשכבך בקבר תשמור עליך, והקיצות בתחית המתים היא תשיחך.

הא אלין נפקין, והא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואינון מארי רגלין, מסטרא דרגלין דקודשא בריך הוא, דאתמר בהון (זכריה יד ד) ועמדו רגליו ביום ההוא, ועלייהו אתמר (שמות יב לו) כשש מאות אלף רגלי הגברים לבד מטף, אלין נפקין הא אחרנין עאלין, מסטרא דאלין דאתמר בהון (יחזקאל א ז) ורגליהם רגל ישרה, רגלין בעגולא אינון רגל ישרה, ואית רגלין אחרנין מרובעין דאופנים, דאתמר בהון (שם יז) על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו, דבהון והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק (שם יד), ואנון רגלין בעגולא, אינון פנקודין לאתוון, דאינון רגלין ברבועא.

ונביא דאיהו מסטרא דלהון, תמן הוה סליק רוחיה, ומתמן הוה שמע כל מה דהוה ליה למשמע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל ב א) ויאמר אלי בן אדם עמד על רגליך ואדבר אותך, ועוד (שם ב) ותבא בי רוח כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי, ואשמע את מדבר אלי, ותשאני רוח ואשמע אחרי וגומר (שם ג יב). בגין דדרגין אינון מסטרא דשכינתא, דאתמר בה (שמות לג כג) וראית את אחריו, אמר ואשמע אחרי.

מאי קול רעש גדול, דאית רעש ואית רעש, אית רעש דאתמר ביה (מלכים א יט יא) לא

לְשֵׁם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וַיֵּשׁ
רַעַשׁ שֵׁיבָא לְשָׁם, אֲלֵא רַעַשׁ
בַּהַפּוּךְ עַרְשׁוֹ, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר
יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עַרְשׁ דְּוֵי, וְזֵהוּ
כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכַת בַּחֲלִיו,
שְׁנֵהֲפֹךְ רַעַשׁ לְעַרְשׁוֹ, וְיָמִי הוּא
עַרְשׁוֹ? אֲלֵא הוּא עַשְׂרֵי בַּהַפּוּךְ
אוֹתִיּוֹת, וְזוֹ שְׂכִינָה שֶׁהִיא הַכֶּלֶל
שֶׁל עֶשֶׂר סְפִירוֹת, שְׁעָלֶיהָ נֹאמֵר
אֵין קְדוּשָׁה פְּחוֹת מֵעֶשְׂרָה.

שְׁהִיא שׁוֹרָה עַל רֹאשׁ הַחֹלֶה,
וּבְגִלְלָה יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ, וּבְכֵמָה?
עַל עַרְשׁ דְּוֵי, עַל שְׂכִינָתוֹ וְדָאֵי,
וְאִם שְׂכִינָה לֹא שָׁם, רוּחַ סְעָרָה
שָׁם, שְׁמִסְעִירָה אֶת גּוֹף הָאָדָם,
שְׁכָתוֹב בּוֹ וְהָאֲנִיָּה חֲשֻׁבָה
לְהַשְׁבֵּר, שֶׁהִיא גּוֹף הַסְּפִינָה.
כְּשֶׁאֵין הַשְׂכִּינָה סוֹמְכַת אוֹתָהּ,
רוּחַ סְעָרָה מֵהַפְּכַת אוֹתָהּ
וּמִשְׁפָּרַת אוֹתָהּ, וּבִזְמַן שֶׁשְׂכִּינָה
סוֹמְכַת אוֹתָהּ, מִיָּד יוֹצֵא קוֹל: בֵּן
אָדָם עֹמֵד עַל רַגְלֶיךָ, וְעוֹמֵד
מִמַּחֲלָתוֹ, וְיוֹצֵא מֵהַדִּין שְׁלֵם
בְּגוֹפוֹ שְׁלֵם בְּמִמוּנֵהוּ.

הָרִי אֵלֶּה יוֹצְאִים, הִנֵּה אַחֲרֵים
דּוֹפְקִים בְּפִתַח, וְאוֹמְרִים אֲדִנִּי
שְׁפִתֵי תִפְתַּח, וְאוֹתָם שְׁפוּמְכִים
אֶת הַשְׂכִּינָה בְּכֵמָה רַגְלִים שֶׁל
מוֹעֲדִים וְיָמִים טוֹבִים, וּכְשֶׁאֵלֶּה
נִכְנָסִים, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מִשְׁבַּח אוֹתָהּ בָּהֶם, מֵה יָפוּ
פְּעֻמֶיךָ בְּנַעֲלִים בֵּת נְדִיב, שְׁאֵלוּ
הֵם שְׁנֹאמֵר בָּהֶם שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים
בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרָךְ. אָמַר
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמָה אֶת נֹאֶה
בְּאֵלוֹ הַנְּעֻלִים, שֶׁהֵם נְעִילַת פֶּסַח
וְנְעִילַת עֲצֵרַת וְנְעִילַת חַג. חֲמוּקֵי
יִרְכִיף - אֵלֶּה הֵם מִצַּד שֶׁל שְׁתֵּי
יִרְכֵי אִמַת שְׁנֹאמֵר בְּהֵן שׁוֹקִיו
עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, וְהֵן שֵׁשׁ דְּרָגוֹת
נְכוּבָא.

מִצַּד הָאוֹת ו', שֶׁהוּא צְדִיק,
הַעֲמוּד שְׁפוּמֶיךָ אוֹתָם, וְהוּא
כְּגַד שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכֶסֶף, וְעוֹלָה

בְּרַעַשׁ יִי, דִּלָּא יִיְתִי תַמָּן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאִית רַעַשׁ דִּיִּיתִי תַמָּן, אֲלֵא רַעַשׁ בְּהַפּוּכָא
עַרְשׁוֹ, כְּמָה דְּאַתְמֵר (תהלים מא ד) יִי יִסְעֲדֵנוּ עַל
עַרְשׁ דְּוֵי, וְדָא אִיהוּ כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכַת בַּחֲלִיו,
דְּאַתְהַפֵּךְ רַעַשׁ לְעַרְשׁוֹ, וְיָמֵי נִיהוּ עַרְשׁוֹ,
אֲלֵא אִיהוּ עַשְׂרֵי בַּהַפּוּךְ אֲתוּוֹן, וְדָא שְׂכִינְתָא
דְּאִיהִי כְּלָלָא דְּעֶשֶׂר סְפִירוֹן, דְּעָלֶיהָ אֲתֵמֵר אֵין
קְדוּשָׁה בְּפָחוֹת מֵעֶשְׂרָה.

דְּאוּהוּ שְׂרִיא לְרִישָׁא דְּחוּלָה, וּבְגִינָה יִי
יִסְעֲדֵנוּ, וּבְמֵאֵי עַל עַרְשׁ דְּוֵי, עַל
שְׂכִינְתֵיהָ וְדָאֵי, וְאִם שְׂכִינְתָא לֹאוּ תַמָּן, רוּחַ
סְעָרָה תַמָּן, דְּאִסְעִיר גּוֹפִיָּה דְּכֵר נֵשׁ, דְּכַתִּיב
בֵּיהּ (יונה א ד) וְהָאֲנִיָּה חֲשֻׁבָה לְהַשְׁבֵּר, דְּאִיהִי
גּוֹפָא דְּסְפִינָה, כַּד לִית שְׂכִינְתָא סְמִיכַת לָהּ,
רוּחַ סְעָרָה מֵהַפֵּךְ לָהּ וְתִבְרָ לָהּ, וּבְזִמְנָא
דְּשְׂכִינְתָא סְמִיכַת לָהּ, מִיָּד קָלָא נְפִיק בֵּן אָדָם
עֹמֵד עַל רַגְלֶיךָ (יחזקאל ב א), וְקָאִים מִמַּרְעָא
דִּילֵיהָ, וְנְפִיק מִדִּינָא, שְׁלִים בְּגוֹפִיָּה שְׁלִים
בְּמִמוּנֵיהָ.

הָא אֵלִין נְפִיקִין, הָא אַחֲרָנִין דְּפִקִין לְפִתְחָא,
וְאוֹמְרִין אֲדִנִּי שְׁפִתֵי תִפְתַּח, וְאִינוּן
דְּסְמִיכִין לְשְׂכִינְתָא בְּכֵמָה רַגְלִין דְּמוֹעֲדִים
וְיוֹמִין טְבִין, וְכַד אֵלִין עֲאֵלִין, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא מִשְׁבַּח לָהּ בְּהוּן, מֵה יָפוּ פְּעֻמֶיךָ בְּנַעֲלִים
בֵּת נְדִיב (שיר ז ב), דְּאֵלִין אִינוּן דְּאַתְמֵר
בְּהוּן (דברים טז טז) שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל
זְכוּרָךְ, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמָה אֶת
שְׁפִירָא בְּאֵלִין נְעֻלִים דְּאִינוּן נְעִילַת פֶּסַח
וְנְעִילַת עֲצֵרַת וְנְעִילַת חַג, חֲמוּקֵי יִרְכִיף, אֵלִין
אִינוּן מִסְטָרָא דְּתֵרֵי יִרְכֵי קְשׁוּט דְּאַתְמֵר בְּהוּן
שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ, וְאִינוּן שֵׁיט דְּרָגִין דְּנְכוּבָא.
מִסְטָרָא דָּאֵת ו' דְּאִיהוּ צְדִיק, עֲמוּד דְּסְמִיךְ
לוּן, וְאִיהוּ שֵׁיט לְקַבֵּל (מלכים א י

יט) שש מעלות לפסא, וסליק באת י' לששים, כגוונא דששים ושית גלגלים דסחרין לכורסיא, ואינון ס"ו מן יסו"ד, והא אוקמוה, אשתאר י"ד, ביה וכיד הנביאים אדמה (הושע יב יא), ודא שכניתא יד חותמת מסטרא דצדיק, יד פותבת מסטרא (דף לו ע"א) דעמודא דאמצעייתא, איהי תמונת כל, ובגין דא (הושע יב יא) וכיד הנביאים אדמה.

באות י' לששים, כמו הששים וששה גלגלים שסוכבים את הפסא, והם ס"ו מן יסוד, והרי פרושה, נשאר י"ד, בו וכיד הנביאים אדמה, וזו שכניה, יד חותמת מצד של הצדיק, יד פותבת מצד העמוד האמצעי, היא תמונת כל, ומשום זה וכיד הנביאים אדמה.

הא אלין נפקין, הא אחרנין קא דפקין לפתחא, ואמרין אדנ"י שפתי תפתח, ואינון מארי דאות, דאיהו ח"י עלמין, דמצלין בח"י ברכאן דצלותין, דמקרבין בהון קרבנא לקודשא בריך הוא, דחשיבא לקבל שבעה פרים ושבעה אלים, ולקבל שתי תורים או שני בני יונה, דמסטרא דהאי אות אמר למשה וזה לך האות (שמות ג יב), ואיהו כליל תרי עשר מזלות, ושבעה ככבי לכת, מסטרא דקדושה, דאיהי בת שבע, ומסטרא דו' דאיהו ו' עלאה ו' תתאה, ועלייהו אתמר (ירמיה י ב) ומאתות השמים אל תחתו, כי יחתו הגוים מהמה.

הרי אלו יוצאים, והנה אחרים דופקים בפתח, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח, והם בעלי האות, שהוא ח"י העולמים, שמתפללים בשמונה עשרה ברכות של התפלות שמקריבים בהן קרבן לקדוש ברוך הוא, שחשוכה כנגד שבעה פרים ושבעה אילים, וכנגד שני תורים או שני בני יונה שמצד האות הזה, אמר למשה וזה לך האות, והוא כולל שנים עשר מזלות, ושבעה כוכבי לכת מצד הקדשה, שהיא בת שבע, ומצד של ו'ו, שהוא ו' עליונה ו' תחתונה, ועליהם נאמר ומאתות השמים אל תחתו, כי יחתו הגוים מהמה.

ה"א אינון שית ככבי לכת, ה' ככבא שביעאה, ו"ו תרין עשר מזלות, דכל מזל אתקרי אות, ואיהו ממנא על כל שעתיא דתרין עשר שעתין, כל נביא אית ליה מזליה ושעתייה, וכפום ההוא מזל, וכפום פעולה דיליה, הכי אתגלייא ליה אות מן וא"ו, דתרין עשר מזלות ממנן על תרין עשר שעתין, ועל תרין עשר ירחין.

ה"א הם ששה כוכבי לכת, ה' כוכב שביעי, ו"ו שנים עשר מזלות, שכל מזל נקרא אות, והוא ממנה על כל שעה של שתיים עשרה שעות, לכל נביא יש מזלו ושעתו, וכפי אותו מזל וכפי הפעלה שלו, כף מתגלה לו אות מן וא"ו, ששנים עשר מזלות ממנים על שתיים עשרה שעות ועל שנים עשר ירחים.

ואלין מזלות מתמן הוו ירתין תרין עשר שבטין נשמתין דלהון, ואית מסטרא אחרא תרין עשר, דאתמר בהון (בראשית כה טז) שנים עשר נשיאים לאמתם, דאינון אתקריאו טל"ה שו"ר תאומי"ם סרט"ן

והמזלות הללו, משם היו יורשים שנים עשר השבטים את נשמותיהם, ויש מצד אחר שנים עשר, שנאמר בהם שנים עשר נשיאים לאמתם, שהם נקראו טל"ה שו"ר תאומי"ם סרט"ן וגומר, זה

וְגוֹמֵר, דָּא כְּגוֹנָא דְדָא עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

שִׁית מְזֻלוֹת אֵינוֹן מַעֲיֵלָא לְתַתָּא מִחֶסֶד וְעַד יְסוּד, וְשִׁית מִתַּתָּא לְעֵילָא מִיְסוּד וְעַד חֶסֶד, מִסְטָרָא דְמַלְכוּת אַתְקָרִיא וְשִׁבְעָה כֹּכְבֵי לְכַת, מִשְׁכִּינְתָּא עַד חֶסֶד, וּכְפּוּם פְּעוּלָה דְהֵיא סְפִירָה הָכִי אַתְגְּלִיֵּיא אוֹת, אוֹת מִסְטָרָא דְחֶסֶד אִיהוּ רַחֲמֵי, אוֹת מִסְטָרָא דְגְבוּרָה אִיהוּ דִינָא, וְאַחֲזִי עַל קְטוּלָא דְחֵיבֵיָא, וְשִׁפְיֵכוּ דְדָמָא, וְאַחֲזִי בְּצַדִּיקֵיָא דָם דְּבַעֲרִין, לְמִיכַל בְּחֻדָּה וְעַנְג דְּמֵאֲכַלִּין בְּחֻתָן וְכֵלָה, וּבְשִׁפְיֵכוּ דְדָמָא דְקָרְבָּנִין, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב (שְׁמוֹת כ) וְזָבַחַת עָלָיו אֶת עֲלֹתֶיךָ וְכוּ', וְעַלִּיֵּיהוּ אֶתְמַר אִיזְהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים שְׁחִיטָתָן בְּצַפּוֹן, וְעוֹד אַחֲזִי בְּצַדִּיקֵיָא דָם בְּרִית, דְּאֶתְמַר בֵּה (יְחֻזְקָא ל טו) וְאוֹמֵר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי וְאוֹמֵר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי.

מִסְטָרָא דְעַמּוּדָא דְאַמְצְעִיתָא אִיהוּ אוֹת תְּלוּי אַרוּךְ, אִם זְכוּוֹן עוֹבְדִין דְּעֵלְמָא מְטָה כְּלָפֵי חֶסֶד, וְאִם לֹא - כְּלָפֵי דִין, וְכֵן הִם שְׁלֶשָׁה הָאַחֲרִים כְּמוֹ זֶה, וְלַחֲכָם בְּרַמְזוּ.

הָא אֵלִין נְפָקִין, הָא אַחֲרָנִין דְּפָקִין לְפִתְחָא מִסְטָרָא דְקֶשֶׁת, דְּאִיהוּ אוּף הָכִי אוֹת בְּרִית, דְּאֶתְמַר בֵּיה (שֵׁם א כח) כְּמִרְאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעַנְן בְּיוֹם הַגֹּשֶׁם, כֵּן מִרְאָה הַנֶּגְהָ סָבִיב, הוּא מִרְאָה דְמוֹת כְּבוֹד יְיָ וְאַרְאָה וְאַפֵּל עַל פְּנֵי, וְאַשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר, וְאַמְאִי הוּא נְפִיל עַל אַנְפוּי, בְּגִין דְּאִסִּיר לְאַסְתְּפֵלָא בְּקֶשֶׁת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אָבָא וְאַמְאִי אִסִּיר לְאַסְתְּפֵלָא בְּקֶשֶׁת, אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִי בְּגִין אֵינוֹן קְלִיפִין דְּמִתְלַבְּשִׁין בֵּיה וְדֵאֵינוֹן בֵּיה, דְּאֵינוֹן רוּחַ סְעָרָה עָנָן גָּדוֹל וְאִשׁ מִתְלַקַּחַת וְנִגְהָ לוֹ

כְּמוֹ זֶה עֲשֵׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. שְׁשֵׁה מְזֻלוֹת הֵם מִמְעַלָּה לְמַטָּה מִחֶסֶד עַד יְסוּד, וְשֵׁשׁ מִמַּטָּה מְעַלָּה מִיְסוּד עַד חֶסֶד. מִצַּד הַמַּלְכוּת נִקְרְאוּ שִׁבְעָה כֹּכְבֵי לְכַת, מִשְׁכִּינָה עַד חֶסֶד, וְכַפֵּי הַפְּעֻלָּה שֶׁל אוֹתָהּ הַסְּפִירָה כֶּף הַתְּגֻלָּה אוֹת. אוֹת מִצַּד שֶׁל חֶסֶד הוּא רַחֲמִים, אוֹת מִצַּד הַגְּבוּרָה הוּא דִין, וְיִמְרָאָה עַל הַרְג הַרְשָׁעִים, וְשִׁפְיֹת דָם, וְיִמְרָאָה בְּצַדִּיקִים דָם בְּהִמּוּת, לְאַכֵּל בְּשִׁמְחָה, וְעַנְג שֶׁל מֵאֲכָלִים בְּחֻתָן וְכֵלָה, וּבְשִׁפְיֹת שֶׁל דְּמֵי הַקְּרָבָנוֹת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְזָבַחַת אֶת עֲלֹתֶיךָ וְכוּ', וְעַלִּיהֶם נֶאֱמַר אִיזְהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים שְׁחִיטָתָן בְּצַפּוֹן. וְעוֹד מִרְאָה בְּצַדִּיקִים דָם בְּרִית, שְׁנֶאֱמַר בֵּה וְאוֹמֵר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי וְאוֹמֵר לָךְ בְּדַמֶּיךָ חַיִּי.

מִצַּד הָעַמּוּד הָאַמְצְעִי הוּא אוֹת תְּלוּי אַרוּךְ. אִם זְכוּיֹת הַמְעַשִּׂים שֶׁל הָעוֹלָם - מְטָה כְּלָפֵי חֶסֶד, וְאִם לֹא - כְּלָפֵי דִין, וְכֵן הִם שְׁלֶשָׁה הָאַחֲרִים כְּמוֹ זֶה, וְלַחֲכָם בְּרַמְזוּ.

הָרִי אֵלוֹ יוֹצֵאִים, וְהִנֵּה אַחֲרִים דוֹפְקִים בְּפִתַּח מִצַּד הַקֶּשֶׁת, שְׁהוּא אֵף כֶּף אוֹת בְּרִית, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ כְּמִרְאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעַנְן בְּיוֹם הַגֹּשֶׁם כֵּן מִרְאָה הַנֶּגְהָ סָבִיב, הוּא מִרְאָה דְמוֹת כְּבוֹד יְהוָה וְאַרְאָה וְאַפֵּל עַל פְּנֵי וְאַשְׁמַע קוֹל מְדַבֵּר, וְלִמָּה הוּא נְפִיל עַל פְּנֵיו? מִשּׁוּם שְׁאִסּוֹר לְהִבִּיט בְּקֶשֶׁת.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אָבָא, וְלִמָּה אִסּוֹר לְהִסְתַּפֵּל בְּקֶשֶׁת? אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּנִי, בְּגִלְל אוֹתָם הַקְּלָפוֹת שְׁמִתְלַבְּשִׁים בּוֹ, וְשֵׁם בּוֹ, שֵׁם רוּחַ סְעָרָה עָנָן גָּדוֹל

וְאִשׁ מִתְלַקַּחַת וְנִגְהָ לוֹ

וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת וְנִגְהָ לֹו סְבִיב,
וְזִהוּ שְׂרָאָה יְחֻזְקָאֵל עֲלִיו
הַשְּׁלוֹם, שְׂאָמַר וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ
סַעְרָה בָּאָה מִן הַצְּפוֹן, זֶה קֻו
תְּהוּ, קִלְפָּה יִרְקָה שֶׁל אֲגוּזָו, קֻו
יִרְקֵי. עֲנֵן גְּדוּל, הַקְּלָפָה הַשְּׁנִיָּה
הַלְּבָנָה שֶׁל הָאֲגוּזָו, וְזֶה בִּהּוּ.
וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת, קִלְפָּה שְׁלִישִׁית
שֶׁל הָאֲגוּזָו, וְזֶה חֲשָׁף. וְנִגְהָ לֹו
סְבִיב, זֶו קִלְפָּה רְבִיעִית שֶׁל
הָאֲגוּזָו, שְׁהִיא נֶאֱחָזָה בְּמַח,
וּמִתּוֹכָם כְּעֵין הַחֲשָׁמַל, זֶה מַח
הָאֲגוּזָו, וְזֶה יֵאֱהוּדוּנָה"י.

וּבְנֵי, עַד שֶׁקְּלָפוֹת הָאֲגוּזָו הִלְלוּ
נְעֻבָרִים וְנִשְׁבָּרִים בְּתַקִּיעָה
וּשְׁבָרִים וְתוֹרֵעָה, שְׂפָהֶם שְׁבָרִים
- שְׂבַר תְּשָׁבַר מִצְבוֹתֵיהֶם, שְׁהֶם
קִלְפַת הָאֲגוּזָו, וּבְתוֹרֵעָה - תְּרוּעָם
בְּשִׁבְט בְּרִזָּל, וּבְתַקִּיעָה - וְהוֹקֵעַ
אוֹתָם לִיהוּ"ה, שְׂאֵלָה גִרְמוּ
שׁוֹתַקֵּעַ כֶּף יִרְךָ יַעֲקֹב בְּגִיד
הַנְּשָׂה, שְׁהוּא צְדִיק, וְנִפְרִידָה
מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה, וְהִיא בְּגִלוֹת,
וְנִדְבַק בְּמִקוּמָה קִלְפָּה שֶׁל עֲרֵלָה
שִׁמְפְּרִידָה בֵּין צְדִיק וּשְׂכִינָה, עַל
כֵּן לֹא יֵאָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד
הַנְּשָׂה, עַד שֶׁנִּעְבְּרַת הַקְּלָפָה הַזֹּו
מִשָּׁם.

וּבְנֵי, כָּל זְמַן שֶׁהַקְּלָפוֹת הִלְלוּ
לֹא עוֹבְרִים מִן הַקְּשָׁת, לֹא תִהְיֶה
הַקְּשָׁת בְּגוּנְיָה מְאִירִים, וְסִימֵן
זֶה יִהְיֶה בִידָף - עַד שֶׁתִּרְאֶה
קְשָׁת בְּגוּנְיָה מְאִירִים, אֵל תִּצְפֶּה
לְרַגְלֵי הַמְּשִׁיחַ, וּמִיד שֶׁתִּהְיֶה
מְאִירָה בְּגוּנִים מְאִירִים, מִיד
וּרְאִיתִיָּה לְזֹכֵר בְּרִית עוֹלָם, וּמִיד
מִתְּגַלָּה אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוּ וְזֶה לָךְ
הָאוֹת פִּי אֲנֹכִי שְׁלַחְתִּיךָ, לְקַיֵּם
בוּ כִימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת, בְּאוֹתוֹ זְמַן
מִתְּגַלָּה מ"ה ש"היָה ה"וּא
שִׁיְהִיָּה.

הָרִי אֵלָיו יוֹצֵאִים, אַחֲרֵים
דּוֹפְקִים בִּפְתַח וְאוֹמְרִים אֲדֹנָי

סְבִיב, וְדָא אִיהוּ דְחָזָא יְחֻזְקָאֵל עֲלִיו הַשְּׁלוֹם,
דְּאָמַר וְאָרָא וְהִנֵּה רוּחַ סַעְרָה בָּאָה מִן הַצְּפוֹן,
דָּא קֻו תְּהוּ קִלְפָּה יִרוֹקָא דְאֲגוּזָא קֻו יִרוֹק,
עֲנֵן גְּדוּל קִלְפָּה תְּנִינָא חוּרָא דְאֲגוּזָא, וְדָא
בִּהּוּ, וְאֵשׁ מִתְּלַקַּחַת קִלְפָּה תְּלִיתָא דְאֲגוּזָא
וְדָא חֲשָׁף, וְנִגְהָ לֹו סְבִיב דָּא קִלְפָּה רְבִיעִיאָה
דְאֲגוּזָא, דְאִיהִי אֲתֵאֱחָדָא בְּמוֹחָא, וּמִתּוֹכָם
כְּעֵין הַחֲשָׁמַל דָּא מוֹחָא דְאֲגוּזָא, וְדָא
יֵאֱהוּדוּנָה"י.

וּבְרִי עַד דְאֵלִין קִלְפִין דְאֲגוּזָא מִתְּעַבְרִין
וּמִתְּתַבְרִין, בְּתַקִּיעָה וּשְׁבָרִים וְתוֹרֵעָה,
דְּבִהוּן שְׂבָרִים (שְׁמוֹת כג כד) שְׂבַר תְּשָׁבַר
מִצְבוֹתֵיהֶם, דְּאִינוּן קִלְפִין דְאֲגוּזָא,
וּבְתוֹרֵעָה (תְּהִלִּים ב ט) תְּרוּעָם בְּשִׁבְט בְּרִזָּל,
וּבְתַקִּיעָה וְהוֹקֵעַ אוֹתָם לִי"י, דְאֵלִין
גִּרְמוּ (בְּרֵאשִׁית לב כו) דּוֹתַקֵּעַ כֶּף יִרְךָ יַעֲקֹב בְּגִיד
הַנְּשָׂה, דְאִיהוּ צְדִיק, וְאֲתִפְרֵשׁ מִינָהּ שְׂכִינְתָא,
וְאִיהִי בְּגִלוֹתָא, וְאֲתִדְבַק בְּאֲתֵרָהָ קִלְפָּה
דְּעֲרֵלָה דְאֲפְרִיד בֵּין צְדִיק וּשְׂכִינְתָא, עַל כֵּן
לֹא (דָּף לו ע"ב) יֵאָכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד
הַנְּשָׂה (שָׁם לב לג), עַד דְאֲתַעְבְּרַת הָאִי קִלְפָּה
מִתְּמֵן.

וּבְרִי כָּל זְמַנָּא דְאֵלִין קִלְפִין לֹא מִתְּעַבְרִין
מִקְשָׁת, לֹא יִהְיֶה קְשָׁת בְּגוּוֹנוֹי נְהִירִין,
וְסִימְנָא דָּא יִהְיֶה בִידָף, עַד דְתַחֲזִי קְשָׁתָא
בְּגוּוֹנוֹי נְהִירִין לֹא תִצְפִּי לְרַגְלֵי דְמְשִׁיחָא, וּמִיד
דִּיהִיא נְהִיר בְּגוּוֹנִין נְהִירִין, מִיד וּרְאִיתִיָּה לְזֹכֵר
בְּרִית עוֹלָם (שָׁם ט טו), וּמִיד אֲתִגְלִיָּא הֵהוּא
דְאֲתִמַּר בִּיהּ (שְׁמוֹת ג יב) וְזֶה לָךְ הָאוֹת פִּי אֲנֹכִי
שְׁלַחְתִּיךָ, לְקַיֵּמָא בִּיהּ כִימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת (מִיכָה ז טו), בְּהֵהוּא זְמַנָּא
אֲתִגְלִיָּא מ"ה ש"היָה ה"וּא שִׁיְהִיָּה.

הָא אֵלִין נְפִקִין, אַחֲרֵנִין דְפִקִין לְפִתְחָא,

שְׁפַתִּי תִפְתָּח, וְהֵם בְּעֲלֵי הַקּוֹמָה,
מִצַּד הָאֵם הָעֲלִינָה נִקְרָאת
הַשְּׂכִינָה בְּטוֹן, זֶהוּ שְׁכָנוֹב מִבְּטוֹן
מִי יֵצֵא הַקֶּרֶחַ, כְּעֵין הַקֶּרֶחַ
הַנּוֹרָא. הַגּוֹף שְׁלֵה הָעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, הַבְּטוֹן שְׁעָלָיו נֶאֱמַר
בְּטַנְךָ עֲרַמַת חֲטִים.

שָׂרָרְךָ אֲגֵן הַסֵּהר אֶל יַחְסֵר הַמְּזוּג
וְגוֹמֵר, שָׂרָרְךָ זֶה צִיּוֹן, שֶׁהוּא
טְבוּר הָעוֹלָם, הַנִּקְדָּה שְׁמַמְנָה
הַשֵּׁתַת הָעוֹלָם לְאַרְבַּעַה צַדִּים,
שֶׁהֵם מִזְרַח וּמַעֲרָב צִפּוֹן וְדָרוֹם,
וּכְנַגְדָם רֹאשׁ לְמִזְרַח, גּוֹף
לְמַעֲרָב, זְרוּעוֹת לְדָרוֹם, רַגְלִים
לְצִפּוֹן, אוֹת בְּרִית נִקְדָּה בְּאֲמֻצֵּעַ,
כְּמוֹ שֶׁהַטְבוּר, אֲגֵן הַסֵּהר, זֶה
נִקְדָּה שֶׁל הַלְבָנָה כְּמוֹ זֶה: כּ, פ,
וְהִיא רֹאשִׁית נִקְדָּה בְּאוֹת ב, בַּת
קוֹל הִיא וְדָאִי, הַפְּלָל שֶׁל נִקְדוֹת
הָאוֹתִיּוֹת.

וְהִיא פְתוּחָה כְּלָפִי צַדִּיקִים
וְחַסִּידִים וְחַכְמִים בְּעֲלֵי הַתּוֹרָה,
וּפְתוּחָה לְנַבִּיאִים וּלְשׁוֹמְרֵי
הַבְּרִית, וְכֹל אוֹתָם שְׁתּוֹלִיִּים
בְּסִפְיֹת, שֶׁהֵם שְׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא סְתוּמָה מִצַּד
אַחַר כְּלָפִי הַרְשָׁעִים, שֶׁבְזִמְזָן
שְׂבָאִים לְהַסְתַּפֵּל בָּהּ, מִחֲזִירָה
פְּנִים לְאַחֲרוֹ מֵהֵם, כְּמוֹ זֶה: .

וּמְשׁוּם שֶׁיַּעֲקֹב שְׁדִיּוֹקֵנוּ חֲקוּק
כְּלָבָנָה שֵׁם, נֶאֱמַר בּוֹ לֹא הִבִּיט
אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֲמָל
בְּיִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲמוֹ
וְתוֹרַעַת מֶלֶךְ בּוֹ, וְעַל אוֹתָם זָרַע
שֶׁל יַעֲקֹב נֶאֱמַר וַיִּשְׁכֵּן יִשְׂרָאֵל
בְּטַח בְּדָד עֵין יַעֲקֹב. נֶאֱמַר כֹּאֵן
בְּדָד, וְנֶאֱמַר שֵׁם בְּמִקּוֹם אַחַר
יְהוָה בְּדָד יִנְחֲנוּ וְאֵין עֲמוֹ אֶל
נִכְר, זֶה יְהִיָּה בִימֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ
שֶׁלֹּא תִהְיֶה פְסֻלַת בְּיִשְׂרָאֵל, אֲלֵא
יְהוָה בְּדָד יִנְחֲנוּ, וּמִי הַפְּסֻלַת?
אֵלוֹ הַגֵּרִים, וּמְשׁוּם כִּךָ פְּרֻשָׁה
בְּעֲלֵי הַמְּשִׁנָּה שְׂאִין מְקַבְּלִים
גֵּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ.

וְאֶמְרִין אֲדַנִּי שְׁפַתִּי תִפְתָּח, וְאֵינוֹן מֵאֲרִי
דְקוּמָה, מִסְטָרָא דְאִימָא עֲלָאָה אֶתְקַרִיאת
שְׂכִינְתָא בְּטוֹן, הֵדָא הוּא דְכְתִיב (אִיּוֹב לח
כט) מִבְּטוֹן מִי יֵצֵא הַקֶּרֶחַ, (יַחְזַקְאֵל א כב) כְּעֵין הַקֶּרֶחַ
הַנּוֹרָא, גּוֹף דִּילָה עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא, בְּטוֹן
עֲלִיָּה אֶתְמַר (שִׁיר ז ג) בְּטַנְךָ עֲרַמַת חֲטִים.

שָׂרָרְךָ אֲגֵן הַסֵּהר אֶל יַחְסֵר הַמְּזוּג וְגוֹמֵר (שם),
שָׂרָרְךָ דָּא צִיּוֹן, דְּאִיהוּ טְבוּר עֲלֵמָא,
נִקְדָּה דְּמִינָה הוֹשַׁתַת הָעוֹלָם, לְאַרְבַּע סְטֵרִין
דְּאֵינוֹן מִזְרַח וּמַעֲרָב צִפּוֹן וְדָרוֹם, וְלִקְבֻלֵיָּהּ,
רִישָׁא לְמִזְרַח, גּוֹפָא לְמַעֲרָב, דְּרוּעֵין לְדָרוֹם,
רַגְלִין לְצִפּוֹן, אוֹת בְּרִית נִקְדָּה בְּאֲמֻצְעִיתָא,
כְּגוֹנוֹנָא דְטְבוּר, אֲגֵן הַסֵּהר, דָּא נִקְדָּה דְסִיְהֵרָא
כְּגוֹנוֹנָא דָּא כּ, וְהִיא רֹאשִׁית נִקְדָּה בְּאוֹת ב, בַּת
קוֹל אִיהִי וְדָאִי, פְּלָלָא דְנִקְדוּדִין וְאוֹתוֹן.

וְאִיהִי פְתוּחָה כְּלָפִי צַדִּיקָא וְחַסִּידָא
וְחַפְימָא מֵאֲרִי דְאוֹרִייתָא, וּפְתִיחָא
לְגַבֵּי נְבִיאֵיָא, וְלְגַבֵּי נְטָרֵי בְרִית, וְכֹל אֵינוֹן
דְּתִלְיִין בְּסִפְיָן, דְּאֵינוֹן שְׂמָא קְדִישָׁא דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְאִיהִי סְתִימָא מִסְטָרָא אַחֲרָא כְּלָפִי
רְשִׁיעֵיָא, דְּבְזִמְנָא דְאוֹתֵיין לְאַסְתַּכְּלָא בָּהּ,
חֲזַרְתָּ אֲנַפִּין לְאַחֲרוֹא מִנִּיָּהּ, כְּגוֹנוֹנָא דָּא .

וּבְגִין דִּיעֲקֹב דְאִיהוּ דִיּוֹקְנִיהַ חֲקוּקָה בְּסִיְהֵרָא
תַּמָּן, אֶתְמַר בֵּיהּ (בְּמַדְבַּר כג כא) לֹא הִבִּיט
אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֲמָל בְּיִשְׂרָאֵל, יְיָ אֱלֹהֵינוּ
עֲמוֹ וְתוֹרַעַת מֶלֶךְ בּוֹ, וְעַל אֵינוֹן דְּזָרַעַא דִּיעֲקֹב
אֶתְמַר (דְּבָרִים לג כז) וַיִּשְׁכֵּן יִשְׂרָאֵל בְּטַח בְּדָד עֵין
יַעֲקֹב, אֶתְמַר הֵכָא בְּדָד, וְאוֹתְמַר הָתָם בְּאוֹתֵר
אַחֲרָא (שֵׁם לב יב) יְיָ בְּדָד יִנְחֲנוּ וְאֵין עֲמוֹ אֶל
נִכְר, דָּא יְהִיָּה בִיּוֹמוֹי דְּמֶלְכָא מְשִׁיחָא, דְּלֹא
יְהִיָּה פְסֻלַת בְּיִשְׂרָאֵל, אֲלֵא יְיָ בְּדָד יִנְחֲנוּ, וּמֵאֵן
פְּסֻלַת. אֵינוֹן גֵּרִים, וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהַ מֵאֲרִי
מִתְנִיתִין, דְּאֵין מְקַבְּלִים גֵּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ.

ובאותו זמן מתפשטת הלכנה מאותן קלפות חשוכות, ומתחדשת בלבושים יפים, וזהו חדוש הלכנה. זהו שכתוב ותסר בגדי אלמנותה מעליה, ונאמר בה תתחדש פנשר נעורייכי. ומיד שהיא מתחדשת, מיד מתקים פסוק הנבואה בישראל: ואת רוחי אתן בקרבכם וגומר ונתתי בכם לב חדש, ורוח חדשה אתן בקרבכם וגומר, ונבאו בניכם ובנותיכם.

הרי אלו יוצאים, והנה בעלי הקומה דופקים בפתח, שהוא הקומה של גוף המלך, שנאמר בו וגותו כתרשיש, וזהו שנקרא שמים שבו נפתחו חמשה אורות. זהו שכתוב נפתחו השמים ואראה מראות אלהים, והם חמשה אורות שהם חמשה ספרי התורה, משום שהוא וי, ובו נפתחים חמשה אורות של אות ה', שעולים לחמשים שערי חרות.

ובזמן שאלה דופקים לפתח ואומרים אדני שפתי תפתח, נפתח להם שער ההיכל בכמה אורות מרקמים, מאירים מפל גוני העולם, ובזמן שאלה נכנסים להיכל, השכינה מלמדת עליהם זכות, ואומרת: רבון העולם, הרי בעלי הקומה האלה שמשפחים בתפלה אליך ארבע פעמים, בשלש הראשונות שמים, ובשלש האחרונות שמים, כנגד ארבע האותיות שלך, וזוקפים ארבע זקיפות בהם לארבע האותיות שלי שהם אדני, להעלות ארבע שהם אדני, בארבע שהם יהוה, וצריך לכרע בכלם בשמונה עשרה חליות, שהם כנגד

ובתהוא זמנא מתפשטא סיהרא מאלין קליפין חשוכין, ומתחדשא בלבושין שפירין, והאי איהו חדושא דסיהרא, הדא הוא דכתיב (בראשית לה יד) ותסר בגדי אלמנותה מעליה, ואתמר בה (תהלים קג ה) תתחדש פנשר נעורייכי, ומיד דאיהי מתחדשא, מיד אתקיים קרא (יחזקאל לו כז) דנבואה בישראל, ואת רוחי אתן בקרבכם וגומר (שם כז) ונתתי בכם לב חדש, ורוח חדשה אתן בקרבכם וגומר, ונבאו בניכם ובנותיכם (יואל ג א).

הא אלין נפקין, הא מארי דקומה קא דפקין לפתחא, דאיהו קומה דגופא דמלפא, דאתמר ביה (דניאל י ו) וגותו פתרשיש, והאי איהו דאתקרי שמים, דביה אתפתחון חמש נהורין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהים, ואינון חמש נהורין דאינון ה' ספרי דאורייתא, בגין דאיהו ויביה אתפתחון חמש נהורין דאת ה', דסלקין לחמשין תרעין דחירו.

ובזמנא דאלין דפקין לפתחא, ואמרי אדני שפתי תפתח, אתפתחת לון תרעא דהיכלא בכמה נהורין מרקמן, נהרין מפל גוונין דעלמא, ובזמנא דאלין עאלין להיכלא, שכינתא אוליפת זכו עלייהו, ואמרת רבון עלמא, הא אלין מארי דקומה דקא סגדין בצלותא לגבך ארבע זמנין, בתלת קדמאין תרי, ובתלת בתראין תרי, לקבל ארבע אתוון דילך, וזקפין ארבע זקיפות בהון לארבע אתוון דיילי דאינון אדני, לסלקא ארבע דאינון (דף טז ע"א) אדני, בארבע דאינון יהוה, וצריך למכרע בכלהו, בפי חולין, דאינון לקבל תמני סרי ברכאן, דכלילן בפי

עלמין, ודא איהו דתקיננו

שמונה עשרה ברכות שכלולות
בח"י העולמים, וזהו שתקנו
בעלי המשנה עד שיתפקו כל
החליות שבשדרה, והשדרה היא
לולב, אם נפרצו עליו פסול,
כמו זה צריך שלא יפסיק
בשמונה עשרה ברכות התפלה,
שהם כנגד שמונה עשר נענועים
של הלולב.

כמו שבארוהו בעלי המשנה,
אפלו נחש כרוף על עקבו לא
יפסיק, משום שח"י העולמים
הוא שאתו בין יהו"ה אדנ"י,
כמו זה: יאהדונה"י, שעולה
לחשבון אמ"ן, ומשום זה, אפלו
נחש כרוף על עקבו לא יפסיק,
כשהוא כורע בכרוף, ומה
שנאמר אבל עקרב פוסק, משום
שהרי פרושהו וחי בהם, ולא
שימות בהם.

ועוד, כל הפורע פורע בכרוף,
הרי פרושהו שצריך לכלל בו
עשר ספירות, שהם יו"ד ה"א
וא"ו ה"א, שהם כ' מן כרוף
כתר, ר' ראשית חכמה, ב' שתי
ההי"ן, שכינה עליונה ושכינה
תחתונה, ו' שש ספירות, הרי
עשר, ובשבילו נאמר וברוף א"ל
עליון וגומר, ויתן לו מעשר
מכל. יוסף משום שזכה לצדיק
ח"י העולמים, שבו צריך
להשתחוות בכל הספירות אל
השכינה, זכה לחלום הזה. זהו
שכתוב והנה השמש והירח
וגומר. ונביא שעולה לדרגה
הזו, השמש והלבנה והכוכבים
והמזלות, כלם נותנים בו נביעה
בנשמתו, ורוח של נבואה
להתנבא מכלם, וזהו משתחוים
לי, שמכלם יורדת לו נבואה,
ומכלם נכללת נשמתו, וזהו
שכרם של בעלי הקומה הללו.

הרי אלה יוצאים, והנה אחרים
דופקים בפתח, והם בעלי הזרועות, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח.

מארי מתניתין, עד דיתפקו כל חליות
שבשדרה, ושדרה איהו לולב, אם נפרצו עליו
פסול, כגוונא דא צריך דלא יפסיק בתמני סרי
ברכאן דצלותא, דאינון לקבל ח"י נענועין
דלולב.

במה דאוקמוהו מארי מתניתין, אפילו נחש
כרוף על עקבו לא יפסיק, בגין דח"י
עלמין איהו דאחיד בין יהו"ה אדנ"י, כגוונא
דא יאהדונה"י, דסליק לחשבון אמ"ן, ובגין
דא אפילו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק,
כשהוא כורע בכרוף, ומה דאתמר אבל עקרב
פוסק, בגין דהא אוקמוהו ^(ויקרא יח ה) וחי בהם,
ולא שימות בהם.

ועוד כל הפורע פורע בכרוף, הא אוקמוהו
דצריך לכלול ביה עשר ספירן, דאינון
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דאינון כ' מן כרוף כתת,
ר' ראשית חכמה, ב' תרין ההי"ן שכינתא
עלאה ותתאה, ו' שית ספירן, הא עשר,
ובגיניה אתמר ^(בראשית יד כ) וברוף א"ל עליון
וגומר, ויתן לו מעשר מכל, יוסף בגין דזכה
לצדיק ח"י עלמין, דביה צריך למסגד בכל
ספירן לגבי שכינתא, זכה להאי חלמא, הדא
הוא דכתיב ^(שם לו ט) והנה השמש והירח
וגומר, ונביא דסליק להאי דרגא, שמשא
וסיהרא וככביא ומזלי, כלהו יהבין ביה נביעו
בנשמתיה, ורוח דנבואה לאתנבאה מפלהו,
והאי איהו משתחוים לי, דמפלהו נחית ליה
נבואה, ומפלהו אתפלילת נשמתיה, והאי
איהו אגרא דאלין מארי דקומה.

הא אלין נפקין, הא אחרנין דפקין לפתחא,
ואינון מארי דרועין, ואמרין אדנ"י
שפתי תפתח, מיד עאלין נטורי תרעין, ואמרין
דופקים בפתח, והם בעלי הזרועות, ואומרים אדנ"י שפתי תפתח.

ואומרים, רבון העולם, הרי בעלי הזרועות דופקים בפתח. קול יוצא ואומר, הרי אותם בעלי הזרועות בקשר של תפלין ובעטוף של מצוה, שנאמר בהם וישמו על שכם שניהם, כמו ששם ויפת, שנאמר בהם ויקח שם ויפת את השמלה וגומר, וערות אביהם לא ראו. הערוה היא מהצד של חם, וזהו יצר הרע, שמחמם את גופו לדבר ערוה (עברה) ומגלה עריות בעולם, שהוא מצד של נחש הקדמוני, שנאמר בו ארוך אתה מפל הבהמה, ומשום שזהו מצדו, אמר ארוך כנען וגומר.

ועוד אלו בעלי המתנות, שעושים גמילות חסדים עם השכינה שהיא עניה, שהם פתוח תפתח, נתון תתן, הענק תעניק וכו', עשרה הם, והרי פרשהו החברים בעלי המשנה, ואלו הם ידי נדיבים מצד של האבות, שנאמר בהם נדיבי עמים וגומר, ידים פתוחות בותרנות לעניים, שהם צדיק וצדק שגומלים עמהם בגלות גמילות חסדים, בתורה שנתנה מימין ומשמאל. זהו שכתוב יומם יצנה יהו"ה חסדו ובלילה שירה עמי, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שמשניהם נתנו. זהו שכתוב מימינו אש דת למו.

ועוד, רבון העולם, קבל את הדורון שלהם, שהיא מתנה טובה שעולה עליהם, שנאמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, אלו הם שהיו עושים צדקה עמה, שהיא צ' תשעים אמנים, ד' ארבע קדשות, ק' מאה ברכות, ה' חמשה חמשי תורה. מיד וידי

רבון עלמא הא מארי דדרועין קא דפקין לפתחא, קלא נפיק ויימא, הא אינון מארי דדרועין בקשורא דתפלין, ובעטיפו דמצוה, דאתמר בהון וישמו על שכם שניהם, כגוונא דשם ויפת, דאתמר בהון (שם ט כג) ויקח שם ויפת את השמלה וגומר, וערות אביהם לא ראו, ערוה איהי מסטרא דחם, ודא איהו יצר הרע, דמחמם גופיה לדבר ערוה (ג"א עבירה), וגלי ערין בעלמא, דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני, דאתמר ביה (שם ג יד) ארוך אתה מפל הבהמה, ובגין דהאי איהו מסטרוי, אמר (שם ט כה) ארוך כנען וגומר.

ועוד אלין אינון מארי מתנן, דעבדין גמילות חסדים עם שכינתא דאיהי עניא, דאנון (דברים טו יא) פתוח תפתח, נתון תתן (שם י). הענק תעניק וכו' (שם יד). עשרה אינון, והא אוקמוהו חבריא מארי מתניתין, ואלין אינון ידי נדיבים מסטרא דאבהן, דאתמר בהון (תהלים מזו) נדיבי עמים וגומר, ידין פתיחן בותרנותא לגבי עניין, דאינון צדיק וצדק, דגמלין עמהון בגלותא גמילות חסדים, באורייתא דאתיהיבת מימינא ומשמאלא, הדא הוא דכתיב (שם מב ט) יומם יצנה יי' חסדו ובלילה שירה עמי, אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, דמתרוייהו אתיהיבו, הדא הוא דכתיב (דברים לג ב) מימינו אש דת למו.

ועוד רבון עלמא, קבל דורונא דלהון, דאיהי מתנה טובה דסלקא עלייהו, דאתמר בה מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, אלין אינון דהו עבדין צדקה עמה, דאיהי צ' תשעים אמנים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכאן, ה' חמשה חומשי תורה, מיד וידי אדם (יחזקאל א ח) דאינון חסד וגבורה, הו נפקין מאדם דאיהו עמודא

אדם, שהם חסד וגבורה, היו יוצאים מאדם שהוא העמוד האמצעי לקבל את הדורון שלהם, ונותנים אותו למלך. שאלו שלא עושים גמילות חסדים עם שכנתו בגלות, והם קמצנים אליה, הדורון שלהם נמסר לכלב, ואת הדורון של השכינה צריך לעשות בשבילה מאתו חביב שיש לו, כמו שבאר והו בעלי המשנה, ואהבת את יהו"ה וגומר, באותו שהוא חביב עליך. באותו זמן כמה חיות פותחות ידיהן, שנאמר בהם וידי אדם מתחת כנפיהם, נותנות דורון לנשמה של אותו אדם מפמה מתנות טובות, מפמה דרגות של נבואה, ועל פלם נותנת לו השכינה מתנות, שנאמר בה ישמח משה במתנת חלקו, משום שמתת אלהי"ם היא, ואותו שנאמר בו פותח את ידך וכו', נותן לו כמה מתנות טובות ופרנסה לנשמתו ולגופו, וכלם שנכנסים, כשיוצאים מבית המלך, נותנים שלש פסיעות לאחור, שלא מחזירים כתפיהם לקדוש ברוך הוא, שאין דורון חביב לפני הקדוש ברוך הוא פדורון של השכינה. אשרי אותן זרועות שמעלות אותה אליו, תפלין על ידיהם ועל ראשם. אשרי אותן רגלים וגוף וידיים וכל איבר ואיבר, שבו עולה דורון לקדוש ברוך הוא, שאין דורון חביב לפני הקדוש ברוך הוא כמו הדורון של השכינה. אשרי האיבר שעושה בו מצוה לקדוש ברוך הוא, שבגללה יורד הקדוש ברוך הוא לשרות בכל איבר שלו, ועל האיש הזה מכריזים

דאמצעיתא, לקבלא דורונא דלהון, ויהבין ליה למלפא, דאלין דלא עבדין גמילות חסדים עם שכנתיה בגלותא, ואינון קמצנין לגבה, דורונא דלהון לכלפא אתמסר, ודורונא דשכינתא צריך למעבד בגינה מההוא חביב דאית ליה, (דף 12 ע"ב) כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, ואהבת את יי וגומר (דברים ו ח). בההוא דאיהו חביב עלך, בההוא זמנא כמה חיוון פתחין ידיהו, דאתמר בהון (יחזקאל א ח) וידי אדם מתחת כנפיהם, יהבי דורונא לנשמתא דההוא בר נש, מפמה מתנן טבין, מפמה דרגין דנבואה, ועל פלהו יהיבת ליה שכינתא מתנן, דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו, בגין (קהלת ג יג) דמתת אלהי"ם היא, וההוא דאתמר ביה (תהלים קמה טז) פותח את ידך וכו', יהיב ליה כמה מתנן טבין, ופרנסה לנשמתיה ולגופיה, וכלהו דעאלין, כד נפקין מבי מלפא, יהבין תלת פסיען לאחורא, דלא חזרין כתפיהו לגבי קודשא בריך הוא, דלית דורונא חביבא קדם קודשא בריך הוא פדורונא דשכינתא.

זכאין אינון דרועין דסלקין לה לגביה, תפלין על ידיהו ועל רישיהו, זכאין אינון רגלין וגופא וידין וכל איבר ואבר, דביה סליק דורונא לקודשא בריך הוא, דלית דורונא חביבא קדם קודשא בריך הוא פדורונא דשכינתא, זכאיהו איבר דעביד ביה מצוה לקודשא בריך הוא, דבגינה נחית קודשא בריך הוא לשרייא בכל איבר דיליה, ועל האי בר נש מכריזין לעילא, הבו יקר לדיוקנא דמלפא. בריש הורמנו דמלפא, בוצינא דקרדינותא,

למעלה, תנו כבוד לדמות המלך. (כאן חסר והוא בתיקונים).

בראש רצון המלך, הניצוץ הקשה, לא לבן ולא אדם ולא ירק ולא שחר כלל, והמנוחה הזו

היא קו המדה, שהוא מתלבש באויר, וכשהיא באויר, היא נסתרת ולא נראית כלל, וכשמתפשטת להתגלות, יוצאת מהאויר הזה נקדה אחת, ומה שנשארו הוא אור, וזהו האור הראשון של מעשה בראשית. זהו שכתוב ויאמר אלהים יהי אור. יהי אור, וסוד זה נמסר לחכמי הלב.

תקונא תמני סרי

והנקדה הזו, אחר שהתפשטה מהאור הזה, התלבשה בארבעה גונים בהיכל העליון, ומה היא? ב, ועליה נאמר בחכמה יבנה בית. וסוד הנקדה הזו, היא מודדת חמשה גונים, ועליהם נאמר מי מדד בשעלו מים, וזה א, ושמים בזרת תפן, וזו א, וכל בשליש עפר הארץ, ודא א (כ"א) א, ושקל בפלס הרים, וזו א, וגבעות במאזנים, וזה א. זה עולה באויר, וזה הולך לצפון וזה לדרום. זהו שכתוב הולך אל דרום וסובב אל צפון. שני אחרים סובב סובב אל מזרח ומערב, שכל הנקודות הן כמו גלי הים, זה עולה וזה יורד.

והם פחות הלבן שבעין, שהוא סובב את העין, וכחוט ירק ושחר ואדם ותכלת, אלו הגלגלים, כלם סובבים את הנקדה הזו, והיא מדה לכלם, היא בארבע, ועולה בעשר, וסוד הדבר - יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, אלו הם ארבעה גונים שעולים בעשר, והם כלם להביות אשיות, ועליהם נאמר פי יהו"ה אלהיך אש אכלה הוא. שבע הם מהעשר הזה, והם פנגד שבעה רקיעים, והם

לא חוור ולא סומק ולא ירוק ולא אופם כלל. והאי בוצינא איהו קו המדה, דאיהו אתלבש באוירא, וכד איהי באוירא. איהי סתימא ולא אתחזיית כלל, וכד אתפשטת לאתגליא, נפיק מהאי אוירא נקודה חדא, ומה דאשתאר איהו אור, והאי איהו אור קדמאה דעובדא דבראשית, הדא הוא דכתיב (בראשית א ג) ויאמר אלהים יהי אור, יהי אור, ורזא דא לחפיימי לבא אתמסר. (דף 12 ע"ב).

תקונא תמני סרי

והאי נקודה בתר דאתפשט מהאי אור, אתלבשת בגוונין ארבע בהיכלא עלאה, ומאי איהי ב ועלה אתמר (משלי כד ג) בחכמה יבנה בית, ורזא דהאי נקודה איהי מדיד חמש גוונין, ועלייהו אתמר (ישעיה מ יב) מי מדד בשעלו מים ודא א, ושמים בזרת תפן ודא א, וכל בשליש עפר הארץ ודא א, (ג"א א), ושקל בפלס הרים ודא א, וגבעות במאזנים ודא א, דא סליק באוירא, ודא אזיל לצפונא, ודא לדרומא, הדא הוא דכתיב (קהלת א ו) הולך אל דרום וסובב אל צפון, תרין אחרנין סובב לגבי מזרח ומערב, דאינון פלהו נקודי פגלי ימא, דא סליק ודא נחית.

ואינון פחותא חוורא דעינא, דאיהו אסחר עינא, וכחוטא ירוקא ואוכמא וסומקא ותכלא, אלין גלגלין פלהו סחרין לההוא נקודה, ואיהי מדה לכלהו, איהי בארבע, וסלקא בעשר, ורזא דמלה יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, אלין אינון ארבע גוונין דסלקין בעשר, ואנון פלהו להביות אשיות, ועליהון אתמר (דברים ד כד) פי יהו"ה אלהיך אש אכלה הוא, שבע אינון מהאי עשר, ואינון לקבל שבעה רקיעין, ואינון שבע ספיראן, וביין כל

חד וחד חמש מאה שנין,

וְהָכִי פוֹתִיא דְכָל רְקִיעָא וְרְקִיעָא חֲמֵשׁ מְאָה שְׁנֵין עַד דְּסַלְקִין כְּלָא לְמַדְהָ יְדִיעָא דְאִיהִי נְקוּדָה חֲדָא, לְחֻשְׁבֵּן יְדִיעָא, וְהָכִי אִיהוּ רְזָא דְחוּשְׁבֵּנָא כְּגוּוֹנָא דָא. תִּשְׁעַ נְקוּדֵין

שֶׁבַע סְפִירוֹת, וְכֵן כָּל אֶחָד וְאֶחָד חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנִים, וְכֵן הִרְחִיב שֶׁל כָּל רְקִיעַ וְרְקִיעַ חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנִים, עַד שֶׁכֻּלָּם עוֹלִים לְמַדְהָ יְדוּעָה שֶׁהִיא נְקֻדָּה אַחַת, לְחֻשְׁבוֹן יְדוּעַ, וְכֵן הוּא סוּד הַחֻשְׁבוֹן, כְּמוֹ זֶה:

אֵינוֹן לְכָל סֵטֶר, דְּאֵתְפַלְיֵן בְּנְקוּדָה דְּחָלָל דִּילָהּ, וּבְגִינָה אֲתַמֵּר (שְׁמוֹת לֹא יוֹד) מְחַלְלֵיהּ מוֹת יוֹמָת וְכוּ'.

תִּשְׁעַ נְקוּדוֹת הֵן לְכָל צַד, שְׁנַכְלָלִים בְּנְקֻדָּה שֶׁל הַחֲלָל שְׁלֵה, וּבִשְׁכִּילָה נֹאמֵר מְחַלְלֵיהּ מוֹת יוֹמָת וְכוּ'.

קָם הֵהוּא סְבָא וְאָמַר לוֹ רַבִּי רַבִּי בְּאוּמָאָה עֲלֵךְ בְּהֵאִי נְקוּדָה טְמִירָא עֲלָאָה, נְחִית הָכָא לְגַלְאָה רְזָא טְמִירָא, וְלֹא לִיקְרָא דִּילִי עֲבִידְנָא, אֲלֹא לִיקְרָא דְשְׁכִינְתָא, לְאַחְזָאָה יְקָרָא דְהֵאִי נְקוּדָה טְמִירָא גְנִיזָא, דְּאֲתַמֵּר בְּהָ (אִיּוֹב כח כ"א) וְנַעְלָמָה מֵעֵינַי כָּל חֵי, וְעֵלָה אֲתַמֵּר נְתִיב לֹא יְדַעוּ עֵיט וּגּוֹמֵר, אֲדַהֲכִי הָא רַבִּי סָלִיק לְעֵילָא בְּאוּרִיא לְנִטְלָא רְשׁוּ מַהֲהִיא נְקוּדָה דְאִיהִי גְנִיזָא תַּמָּן, וְהָא קָא נְחִית בְּעַמּוּדָא דְאֲשָׂא דְאִיהִי הֶבֶל דְּפוּמָא, דְּבִיָּה (דף ל"ח ע"א) חִיוּוֹן רְצִין וְשִׁבִין, הָדָא הוּא דְכֶתִיב (יחזקאל א יט) וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב וּגּוֹמֵר, וְאָמַר בְּרֵאשִׁית תַּמָּן בִּ"ת.

קָם אוֹתוֹ הַזֶּקֶן וְאָמַר לוֹ: רַבִּי רַבִּי, בְּשִׁבּוּעָה עֲלֵיךְ, בְּנְקֻדָּה הַטְּמִירָה הַזֹּאת הַעֲלִיזָנָה, רַד לְכָאֵן לְגַלוֹת סוּד טְמִיר, וְלֹא לְכַבּוּדִי עֲשִׂיתִי, אֲלֹא לְכַבּוּד הַשְּׁכִינָה, לְהִרְאוֹת הַכְּבוֹד שֶׁל הַנְּקֻדָּה הַטְּמִירָה וְהַגְּנוּזָה הַזֹּאת, שֶׁנֹּאמַר בְּהָ וְנַעְלָמָה מֵעֵינַי כָּל חֵי, וְעֵלָה נֹאמֵר נְתִיב לֹא יְדַעוּ עֵיט וּגּוֹמֵר. בִּינְתִים הָרִי רַבִּי עוֹלָה מְעֵלָה בְּאוּרִי לְטַל רְשׁוֹת מְאוֹתָהּ נְקֻדָּה שְׁגִנוּזָה שֶׁם, וְהָרִי יוֹרֵד בְּעַמּוּד הָאֵשׁ שֶׁהִיא הֶבֶל הַפֶּה, שְׁבוּ הַחִיּוֹת רְצוּת וְשִׁבוּת. זֶהוּ שְׁכִתּוּב וְהַחִיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב וּגּוֹמֵר, וְאָמַר בְּרֵאשִׁית, שֶׁם בִּ"ת.

תקון תשעה עשר

בְּרֵאשִׁית, שֶׁם בִּ"ת, וְהִבֵּת הַזֶּה נְקֻדָּה סְתוּמָה בְּאוּרִי, עֲלֵיהּ נֹאמֵר שְׁמִרְנִי כְּאִישׁוֹן בֵּת עֵין, הִיא וְדַאי גְנוּזָה בְּאוּרִי, וּבְהָ נַעֲשֶׂה אוּרִי, וּבְגַלְלָהּ נֹאמֵר וַיֵּרָא מְלֹאָךְ יְהוָה אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה. חֲמֵשׁ פְּעָמִים הַזְּכִיר סֵנֶה וְחֲמֵשׁ פְּעָמִים אוּר, הֵם כְּנֻגְדִים בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְהֵם: יְהִי אוּר, וַיְהִי אוּר, אֶת הָאוּר כִּי טוֹב, וַיִּכְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוּר, וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוּר.

תקונא תשסרי

בְּרֵאשִׁית תַּמָּן בִּ"ת, וְהֵאִי בֵּת נְקוּדָה סְתִימָא בְּאוּרִיא, עֲלָה אֲתַמֵּר (תהלים יז ח) שְׁמִרְנִי כְּאִישׁוֹן בֵּת עֵין, אִיהִי וְדַאי גְנִיזָא בְּאוּר, וּבְהָ אֲתַעֲבִיד אוּרִי, וּבְגִינָה אֲתַמֵּר (שְׁמוֹת ג ב) וַיֵּרָא מְלֹאָךְ יְהוָה אֵלָיו בְּלִבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסֵּנֶה, חֲמֵשׁ זְמַנִּין אֲדַפִּיר סֵנֶה, וְחֲמֵשׁ זְמַנִּין אוּר אֵינוֹן לְקַבְּלֵיהּ בְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, וְאֵינוֹן (בְּרֵאשִׁית א ג ד) יְהִי אוּר, וַיְהִי אוּר, אֶת הָאוּר כִּי טוֹב, וַיִּכְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוּר, וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוּר.

וְאֵינוֹן חֲמֵשׁ תְּקוּנֵין דְּמַדְהָ, דְּאֵינוֹן לְקַבְּלֵיהּ

וְהֵם חֲמֵשֶׁה תְּקוּנֵי הַמַּדְהָ, שֶׁהֵם כְּנֻגְדִים א א א א א, וְעֵלֵיהֶם

נאמר מי מדד בשעלו מים - זה חסד, ושמים בזרת תפן, מה זה זרת? זו גבורה, וכל בשליש - זה העמוד האמצעי שהוא שלישי, ושקל בפלס הרים - זה נצח, ונגבעות במאזנים - זה הוד, והם בסוד האות ה', שהנקדה הזו מודדת בהם ה' נקודות.

שחי' יוצאת מתוך אויר זף, שהוא כתר עליון, ומשום שחמש הללו הם מודדים בסוד ה' העליונה, הוא הולך בהם חמש מאות שנים בין כל אחד ואחד, וסוד הדבר - עץ החיים מהלך חמש מאות שנה, ובין כל אחד ואחד חמש מאות שנה, ובעבי של כל אחד ואחד חמש מאות שנה, שכלם עולים במשקל של חמש חמש לכל צד.

וכוד הדבר - ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחד, וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית, וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה. לירכתים אלו ירכי אמת. ימה, מה זה ים? זו שכינה עליונה, אותה שנאמר בה ודמות על ראשי החיה רקיע.

והוא שבארוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימה, ועל הנימה הזאת נאמר, אין מלכות נוגעת בחברתה אפלו כמלא נימה, ובה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפלו כחוט השערה, והחוט הזה הוא חוט שסובב את אות ברית המילה, והברית היא נימה. אוי למי שמפריד אות ברית בין מים למים ומונע ממנו זרע, שמחזיר את העולם לתהו ובהו, וסוד הדבר - לא תהו בראה, לשבת יצרה ודאי.

אאאא, ועלייהו אתמר (ישעיהו מ יב) מי מדד בשעלו מים דא חסד, ושמים בזרת תפן מאי זרת דא גבורה, וכל בשליש דא עמודא דאמצעיתא דאיהו תליתאי, ושקל בפלס הרים דא נצח, ונגבעות במאזנים דא הוד, ואינון ברזא דאת ה', דהאי נקודה מדיד בהון ה' נקודין.

דאיהו דנפיק מגו אוירא דכ"א, דאיהו כתר עלאה, ובגין דאלין חמש מדידין אינון ברזא דה' עלאה, איהו אזיל בהון חמש מאה שנין בין כל חד וחד, ורזא דמלה עץ החיים מהלך חמש מאות שנה, ובין כל חד וחד חמש מאות שנה, ובעובי דכל חד וחד חמש מאות שנה, דכלהו סלקין במתקלא דחמש חמש לכל סטרא.

ורזא דמלה ועשית בריחם עצי שטים חמשה לקרשי צלע המשכן האחד, וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן השנית, וחמשה בריחם לקרשי צלע המשכן לירכתים ימה (שמות כו כו), לירכתים אינון ירכי קשוט, ימה, מאי ימה דא שכינתא עלאה, ההוא דאתמר ביה (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה רקיע.

ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקניא אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא, ווי לון מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיהו מח יח) לא

תהו בראה לשבת יצרה ודאי, מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים

מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימה שיהא בין שניהם זה יסוד, שיהא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתיהן.

וכי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת כדי שלא תהיה פנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולימים טובים, היא סתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר במקומו, מסתלק ממנו ונשאר עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשאר יום השבת עני ושכינה יבשה, כף נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה פנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כף גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזרעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודה.

ובזמן שאותה ס' סתומה נפתחת, לא נפתחת אלא בפיוס,

אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוייהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוייהו.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואלין אינון דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרצופין, איהו ג"ן סדרים דאתמר בה (שיר ד יב) גן נעול אחותי כלה, גן נעול מסטרא דס' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת יפתח, ובשבת בגין דלא תהא פנועל דלת בפני לווין, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגבייהו דאינון נשמתין יתירין.

ובאלין דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולימים טובים, איהי סתימא להון, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתרא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתרה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר במקומו אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף גז ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתרה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה פנגד מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיהו סא יא).

אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתרות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודה.

ובזמנא דהיא ס' סתימא אתפתחת, לא אתפתחת אלא בפיוסא, כמה דאת

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר פִּתְחֵי לִי אַחוּתִי רְעִיתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טַל, וְהַפִּיּוּס הַזֶּה אֵל הוּא, שֶׁהוּא מִפְתַּח שְׁפוֹתֶם אוֹתָהּ, וּמִשׁוּם זֶה פִּתְחֵי לִי בַיּוֹם רִאשׁוֹן, לְמִי? לְאוֹת י' שֶׁהִיא נִקְדָּה שֶׁל קַמִּיץ, כְּשֶׁנִּפְתַּחְתָּ, נִפְתַּחְתָּ בִּפְתַּח, שֶׁהוּא ו'. כְּשֶׁשְׁפוֹתֶם, סוֹתֶם בְּקַמִּיץ, וְהוּא י"ו, טַפָּה וְזָרַע שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ.

וּמִשׁוּם זֶה פִּתְחֵי לִי בַיּוֹם רִאשׁוֹן אֶת אוֹת י' שֶׁהִיא נִקְדָּה שֶׁל קַמִּיץ, אַחוּתִי - בַיּוֹם הַשְּׁנִי, רְעִיתִי - בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁהוּא הַרְוּעָה הַנְּאֻמָּן, יוֹנְתִי - בַיּוֹם הַרְבִּיעִי, תַמְתִּי - בַיּוֹם הַחֲמִישִׁי, תַם עֲוֹנְךָ בַת צִיּוֹן, שְׂרָאשִׁי - בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמַּטֵּה דְאִיהוּ יוֹם הַשְּׁשִׁי, נִמְלֵא טַל בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, זֶה טַפָּה י' וְדַאי, וְזוֹ הַנִּקְדָּה שֶׁל הָאוֹת ב'.

וּמִשׁוּם זֶה הַזְּנוּג שֶׁל תַלְמִידֵי חֲכָמִים מְשַׁבֵּת, לִירֵשׁ אוֹתָהּ טַפָּה שֶׁהִיא חֲכָמָה, ט"ל תּוֹרָה לְבַנְיָהֶם, וְלֹא לְחֻנָּם פִּרְשׁוּהוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה, כֹּל הָעוֹסֵק בְּטַל תּוֹרָה, טַל תּוֹרָה מְחִייהוּ.

גַּל נְעוּל (שִׁיר ד' יד) גַּל אִיהוּ כְּמוֹ גַלְגַּל, אִיהוּ רְמִיז דְּבִיָּה מַעֲיָן חֲתוּם דְאִיהִי י', וּמִיַּד הַשְּׁקוּ הַצֶּאֱן דְאִינוּן אַבְרִין קְדִישִׁין, דְאֶתְמַר בְּהוּן (יחזקאל ל"ד א) וְאֶתָּן צֶאֱנִי צֶאֱן מְרַעִיתִי אֲדָם אֲתֶם, כֹּלְהוּ רוּעִים, וּמִשָּׁה עַל כֹּלְהוּן, דְכָתִיב (שְׁמוֹת ב' טו) וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר, וְכָתוּב (צ"א) תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים וְכוּ', אִיהוּ שׁוֹלְטָנוּתִיהּ בְּשַׁבְּעָה רְקִיעִין.

צְדִיק הוּא רְקִיעַ שְׁמַחְלֵק בֵּין מַיִם לְמַיִם, בֵּין הַיָּם הָעֲלִיּוֹן, שֶׁהִיא הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה וּבֵין הַיָּם הַתַּחְתּוֹן, שֶׁהִיא הָאֵם הַתַּחְתּוֹנָה, וְעָלָיו נֶאֱמַר אֵין בֵּין מַיִם

אֲמַר (שִׁיר ה' ב) פִּתְחֵי לִי אַחוּתִי רְעִיתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי שְׂרָאשִׁי נִמְלֵא טַל, וְהִיא פִּיּוּסָא לְגַבֵּי ו' דְאִיהוּ מִפְתַּח דְּסִתִּים לָהּ, וּבִגִּין דָּא פִּתְחֵי לִי בַיּוֹמָא קְדָמָא, לְמֵאן לָאֵת י' דְאִיהִי נִקְדָּה דְקַמִּיץ, כִּד אֲתַפְתַּחְתָּ אֲתַפְתַּחְתָּ בִּפְתַּח דְאִיהוּ ו', כִּד סִתִּים סִתִּים בְּקַמִּיץ, וְאִיהוּ י"ו טַפָּה וְזָרַע דְאֶתְמַשָּׁךְ מִנֶּיהָ.

וּבִגִּין דָּא פִּתְחֵי לִי בַיּוֹמָא קְדָמָא לָאֵת י' דְאִיהִי נִקְדָּה דְקַמִּיץ, אַחוּתִי בַיּוֹמָא תְנִינָא, רְעִיתִי בַיּוֹמָא תְלִיתָא, דְאִיהוּ רְעִיא מְהִימָנָא, יוֹנְתִי בַיּוֹמָא רְבִיעָא, תַמְתִּי בַיּוֹמָא חֲמִשָּׁא, תַם עֲוֹנְךָ בַת צִיּוֹן, שְׂרָאשִׁי בַיּוֹמָא שְׁתִיתָא, דְאֶתְמַר (בראשית מז לא) וַיִּשְׁתַּחֲוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמַּטֵּה דְאִיהוּ יוֹם הַשְּׁשִׁי, נִמְלֵא טַל בַיּוֹמָא שְׁבִיעָא, דָּא טַפָּה י' וְדַאי, וְדָא נִקְדָּה דָּאֵת ב'.

וּבִגִּין דָּא זְנוּגָא דְתַלְמִידֵי חֲכָמִים מְשַׁבֵּת לְשַׁבֵּת, לִירְתָא הֵהִיא טַפָּה דְאִיהִי חֲכָמָה, ט"ל תּוֹרָה לְבַנְיָהוּ, וְלֹא לְמַגְנָא אוּקְמוּהוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה, כֹּל הָעוֹסֵק בְּטַל תּוֹרָה טַל תּוֹרָה מְחִייהוּ.

גַּל נְעוּל (שִׁיר ד' יד) גַּל אִיהוּ כְּמוֹ גַלְגַּל, אִיהוּ רְמִיז דְּבִיָּה מַעֲיָן חֲתוּם דְאִיהִי י', וּמִיַּד הַשְּׁקוּ הַצֶּאֱן דְאִינוּן אַבְרִין קְדִישִׁין, דְאֶתְמַר בְּהוּן (יחזקאל ל"ד א) וְאֶתָּן צֶאֱנִי צֶאֱן מְרַעִיתִי אֲדָם אֲתֶם, כֹּלְהוּ רוּעִים, וּמִשָּׁה עַל כֹּלְהוּן, דְכָתִיב (שְׁמוֹת ב' טו) וַיֵּשֶׁב עַל הַבְּאֵר, וְכָתִיב (תהלים צ"א) תִּפְלָה לְמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים וְכוּ', אִיהוּ שׁוֹלְטָנוּתִיהּ בְּשַׁבְּעָה רְקִיעִין.

צְדִיק אִיהִי רְקִיעַ דְּפְלִיג בֵּין מַיָּא לְמַיָּא, בֵּין יָם עַלְאָה דְאִיהִי אִימָא עַלְאָה, וּבֵין יָם תַּתָּא דְאִיהִי אִימָא תַתָּא, וְעָלִיהּ אֶתְמַר אֵין בֵּין מַיִם הָעֲלִיּוֹנִים לְמַיִם הַתַּחְתּוֹנִים אֶלָּא

הַעֲלִיּוֹנִים לְמִים הַתַּחְתּוֹנִים אֶלֶּא
כַּמְּלֵא נִימָה, כְּמוֹ שְׂבָאֲרוּהוּ
בְּעֵלֵי הַמְּשֻׁנָּה, וְהַנִּימָה הַזֶּה הִיא
צְדִיקָה, וְלֹא לַחֲנָם פִּרְשׁוּהוּ
הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְדַקְדָּק עִם הַצְּדִיקִים אֲפִלוּ
כַּחוּט הַשֶּׁעֶרָה.

וְאִין נִימָה וְנִימָה שֶׁל שֶׁעֶרָה שֶׁל
הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ שֶׁלֹּא יוֹצֵאת
מִמַּעַיִן עֲלִיוֹן, וְהַנִּימָה הַזֶּה הִיא
ו', מַעַיִנו הִיא י' שְׁעוּלָה בְּאִוִיר
עַד אִין סוּף וְיִוָּרַד עַד אִין
תַּכְּלִית.

וְהוּא עֶשֶׂר, וּבְגִלְלָה נֹאמֵר עֶשֶׂר
אֲמוֹת אַרְבֵּי הַקֶּרֶשׁ, אֲמוֹת הֵם
מֵאוֹת בַּהֲפּוּף, וְאֵמָה וְחֲצֵי
הָאֵמָה רַחֵב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד, זֶה
סוּד שְׁעוֹר הַקּוּמָה, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ
עַל ק"ו הַמְּדָה. מַה זֶה ק"ו? זֶה
הָאוֹת י', שֶׁהִיא מְדָה לְכָל שְׁעוֹר
שֶׁל הַגּוּף.

הִיא מְדָה בֵּין עֵין לְעֵין, וְעֲלִיָּה
נֹאמֵר אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הִיא, הוּא
שְׁעוֹר שֶׁל אַרְבֵּי הַחֲטָם, וְהִיא
שְׁעוֹר שֶׁל כָּל אֲצַבֵּעַ וְאֲצַבֵּעַ
וְשְׁעוֹר בֵּין אֲצַבֵּעַ לְאֲצַבֵּעַ ו' (כ"א)

י' הִיא מְדָה שֶׁל שְׁפָה, וּמְדָה שֶׁל
עֵין וְעֵין בְּעֵגוּל, וּמְדָה שֶׁל פֶּן
וּפֶן שֶׁל פְּנִים, וּמְדָה שֶׁל קַמִּץ
סְתוּם, וּכְשֶׁנִּפְתַּח קַמִּץ, נִפְתַּח
בְּחֻמֶשׁ אֲצַבְעוֹת בְּסוּד שֶׁל ה',
שְׁבָהֶם הֵקוּ הַזֶּה הוֹלֵךְ חֻמֶשׁ
מֵאוֹת שָׁנִים.

וּכְאֲשֶׁר (כ"א) יוֹרֵד לְמַטָּה אֶל
הַצְּדִיק, נִקְרָא שְׁעוֹר, וּכְשֶׁעוּלָה
לְמַעְלָה לְאֵם הַעֲלִיּוֹנָה, נִקְרָא
קוּמָה, וְסוּד הַדְּבָר - וְיִמְדוּ
בְּעֵמֶר, זֶה שְׂכִינָה עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִיא
עֵמֶר לְגִלְגֶּלֶת, שֶׁהִיא גִלְגֶּלֶת
הָרֵאשׁ, וְשְׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא
סְפִירַת הָעֵמֶר, שְׁבוּ מוֹנָה שְׁבַע
יָמִים שֶׁהֵם שְׁבַע שְׁבָתוֹת, שֵׁשׁ
בָּהֶם אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם שֶׁל שֶׁשָּׁה שֶׁל כָּל שְׁבֻעַ, וְשְׁבַע שְׁבָתוֹת, הָרִי מ"ט (שֶׁל מַסְטֵרִין), שֶׁהֵם

כַּמְּלֵא נִימָא, כַּמָּה דְּאוּקְמוּהוּ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין,
וְהֵאֵי נִימָא אִיהוּ צְדִיק, וְלֹאוּ לְמַגְנָא אוּקְמוּהוּ
קְדַמָּאִין, דְּקוּדְשָׁא בְּרִין הוּא מְדַקְדָּק עִם
הַצְּדִיקִים אֲפִלוּ כַּחוּט הַשֶּׁעֶרָה.

וְלִית נִימָא וְנִימָא דְשֶׁעֶרָה דְעַתִּיקָא קְדִישָׁא
דְלָא נִפְקָא מִמְּבוּעָא עֲלָאָה, וְהֵאֵי נִימָא
אִיהוּ ו', מְבוּעָא דִילִיָּה י', דְסִלְקָא בְּאוּרָא עַד
אִין סוּף וְנַחְתָּא עַד אִין תַּכְּלִית.

וְאִיהוּ עֶשֶׂר, וּבְגִינָה אֲתַמֵּר (שְׁמוֹת כ"ו טז) עֶשֶׂר
אֲמוֹת אַרְבֵּי הַקֶּרֶשׁ, אֲמוֹת אִינוּן
מֵאוֹת בַּהֲפּוּכָא, וְאֵמָה וְחֲצֵי הָאֵמָה רַחֵב
הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד, דָּא רִזָּא דְשְׁעוֹר קוּמָה, דָּאִיהוּ
אֲזִיל עַל ק"ו הַמְּדָה, מֵאֵי ק"ו דָּא אֶת ו',
דָּאִיהוּ מְדָה לְכָל שְׁעוּרָא דְגוּפָא.

אִיהוּ מְדָה בֵּין עֵינָא לְעֵינָא, וְעֲלָה אֲתַמֵּר (ש"ם)
ה טו אֲצַבֵּעַ אֱלֹהִים הִיא, אִיהוּ שִׁיעוּרָא
דְּאוּרְכָא דְחוּטְמָא וְאִיהוּ שְׁעוּרָא דְכָל אֲצַבֵּעָא
וְאֲצַבֵּעָא וְשְׁעוּרָא בֵּין אֲצַבֵּעָא לְאֲצַבֵּעָא ו' (נ"א)
(י')

י' אִיהוּ מְדָה דְשְׁפָה, וּמְדָה דְכָל עֵינָא וְעֵינָא
בְּעֵגוּלָא, וּמְדָה דְפֶן וּפֶן דְאַנְפִּין, וּמְדָה
דְקַמִּץ סְתִים, וְכַד אֲתַפְתַּח קַמִּץ אֲתַפְתַּח
בְּחֻמֶשׁ אֲצַבְעֵין בְּרִזָּא דְה', דְבַהוּן הֵאֵי קוּ אֲזִיל
חֻמֶשׁ מְאָה שָׁנִין.

וְכַד (ס"א ו' כ"ד) נַחֲתִית לְתַתָּא לְגַבֵי צְדִיק אֲתַקְרִי
שִׁיעוֹר, וְכַד סָלִיק לְעֵילָא לְגַבֵי אִימָא
עֲלָאָה אֲתַקְרִי קוּמָה, וְרִזָּא דְמִלָּה (ש"ם טז)
(י"ח) וְיִמְדוּ בְּעֵמֶר דָּא שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה, דָּאִיהוּ
עֵמֶר לְגִלְגֶּלֶת, דָּאִיהוּ גִלְגֶּלֶתָא דְרִישָׁא,
וְשְׂכִינְתָּא תַתָּאָה אִיהוּ סְפִירַת הָעוּמֵר, דְבַה מְנִי
שְׁבַע יוֹמִין דְּאִינוּן שְׁבַע שְׁבָתוֹת, דָּאִית בַּהוּן

בָּהֶם אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם שֶׁל שֶׁשָּׁה שֶׁל כָּל שְׁבֻעַ, וְשְׁבַע שְׁבָתוֹת, הָרִי מ"ט (שֶׁל מַסְטֵרִין), שֶׁהֵם

אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע פְּנִים טְהוֹר,
שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יהו"ה אֶחָד, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, שְׁבָהּ
נְטִיחַת שְׁכִינָה תַחְתּוֹנָה אֶל
בַּעֲלָהּ בְּמִקְוֵה שְׁלָה, שֶׁהוּא
מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְהוָה, וְהוּא שְׁעוֹר
קוּמָה, שְׁכַף הֵן אוֹתִיּוֹת מִקְוֵה -
קוּמָה, וְהֵם ס' סְתוּמָה בְּסוּד זֶה:
(צִיּוֹר לְמַעֲלָה) שֶׁל תֵּשַׁע נְקֻדּוֹת לְכָל
צַד, בְּנִקְדָה הָאֲמֻצְעִית נִשְׁלְמוּ
לְאַרְבַּעִים סְאִים, הוּא הַשְׁעוֹר
שֶׁל הַמִּקְוֵה, שְׁבוּ נְטִיחַת אִשָּׁה
לְבַעֲלָהּ.

וְלִפְנֵי שְׁנִטְהַרְתָּ, צְרִיף לְמְנוֹת
שְׁבַעַת יְמֵי טְהָרָה, לְהַשְׁלִים בְּהֵם
אַרְבַּעִים וְתֵשַׁע פְּנִים טְהָרָה שֶׁל
הַתּוֹרָה, וּבְהֵם מִתַּחְבֵּרַת תּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב עִם תּוֹרָה שְׁבַעֲלָ פֶה
בְּיוֹם הַשְּׁבוּעוֹת, שֶׁהֵם דּוּ
פְּרָצוּפִים שֶׁל אָדָם, וְהַחֲבוּר שֶׁל
שְׁנֵיהֶם רַח"ס, שֶׁהוּא מֵאֲתִים
אַרְבַּעִים וְשְׁמוֹנֶה מִצְוֹת עֲשֵׂה,
וְסוּד הַדְּבָר - קִדְשׁ לִי כָל בְּכוֹר
פֶּטֶר כָּל רַחֵם, בַּחֲבוּר הַזֶּה שֶׁל
שְׁבוּעוֹת מִתְקַרְבִים כָּל מִצְוֹת
עֲשֵׂה כַּעֲצָמִים בְּבִטָּן הַמְּלֵאָה.

וּבְאוֹתוֹ זְמַן, כָּל אוֹתָם אֵיבָרִים
מְקַבְּלִים עַל יְדֵי צְנוּרוֹת זֶה מִזֶּה.
זֶהוּ שְׁכַתּוּב מְקַבְּלוֹת הַלְּלָאוֹת
אִשָּׁה אֶל אַחְתָּהּ, וּכְשֶׁהֵם
מְקַבְּלִים, כָּל הַסְּפִירוֹת מְקַבְּלוֹת
זוּ מִזוּ, וְהַמְּלָאכִים לְמִטָּה
מְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, וְכָל אֶחָד
וְאֶחָד נוֹתֵן רְשׁוּת לַחֲבֵרוֹ לְהַפְּנֵס
לְתַחוּם חֲבֵרוֹ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
וְנוֹתְנִין רְשׁוּת זֶה לְזֶה.

וּמִי גוֹרֵם זֶה? יִשְׂרָאֵל.
כְּשֶׁמְקַבְּלִים זֶה מִזֶּה, בֵּין בַּתּוֹרָה
בֵּין בְּמִמוֹן, גוֹרְמִים לְקַבֵּל

אַרְבַּעִין וְתַרְיֵן יוֹמִין דְּשִׁיתָא דְּכָל שְׁבוּעָה,
וְשְׁבַע (דף לט ע"א) שְׁבַתוֹת הָא מ"ט (ג"א
דמטטרו"ן), דְּאֵינוֹן מ"ט אֲנַפִּין טְהוֹר, שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד, בְּרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, דְּבַהוֹן
אֲתַדְפִּיאֵת שְׁכִינְתָא תַּתְּאָה לְגַבֵּי בַּעֲלָהּ, בְּמִקְוֵה
דִּילָהּ, דְּאִיהוּ מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְהוָה, וְאִיהוּ
שִׁיעוֹר קוּמָה, דְּהֵכִי אֵינוֹן אֲתוּוֹן דְּמִקְוֵה קוּמָה,
וְאֵינוֹן ׀ סְתִימָא בְּרַזָּא דָא, דְּתֵשַׁע נְקֻדִין

לְכָל סֵטֶר, בְּנִקְוֵה דְּאֲמַצְעִיתָא אֲשַׁתְּלִימוּ
לְאַרְבַּעִים סְאִין, אִיהוּ שִׁיעוֹרָא דְּמִקְוֵה, דְּבִיָּה
אֲתַדְפִּיאֵת אֲתַתָּא לְבַעֲלָהּ.

וְקַדְם דְּאֲתַדְפִּיאֵת, צְרִיף לְמִנְאָה שְׁבַעַת יוֹמִין
דְּדַכְיוּ, לְאַשְׁלֵמָא בַּהוֹן מ"ט פְּנִים דְּכִיּוּ
דְּאוֹרִייתָא, וּבַהוֹן אֲתַחְבֵּרַת אוֹרִייתָא דְּבַכְתָּב
וְאוֹרִייתָא דְּבַעֲלָ פֶה בְּיוֹמָא דְּשְׁבוּעוֹת, דְּאֵינוֹן
דּוּ פְּרָצוּפִין דְּאָדָם, וְהַחֲבוּרָא דְּתַרוּיְיהוּ רַח"ס,
דְּאִיהוּ רַמ"ח פְּקוּדִין דְּעֲשֵׂה, וְרַזָּא דְּמִלָּה (שְׁמוֹת
י"ב) קִדְשׁ לִי כָּל בְּכוֹר פֶּטֶר כָּל רַחֵם, בְּהֵאִי
חַבּוּרָא דְּשְׁבוּעוֹת מִתְקַרְבִין כָּל פְּקוּדִין דְּעֲשֵׂה,
כַּעֲצָמִים בְּבִטָּן הַמְּלֵאָה (קַהֲלַת יֵא ה').

וּבַתְּהוּא זְמַנָּא, כָּל אֵינוֹן אֲבָרִין מְקַבְּלִין עַל
יְדֵי צְנוּרִין דָּא מִן דָּא, הַדָּא הוּא
דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת כו ה) מְקַבְּלוֹת הַלְּלָאוֹת אִשָּׁה אֶל
אַחְתָּהּ, וְכַד אֵינוֹן מְקַבְּלִין, כָּל סְפִירָאן מְקַבְּלִין
דָּא מִן דָּא, וּמְלֵאכִין לְתַתָּא מְקַבְּלִין דִּין מִן
דִּין, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, וְכָל
חַד וְחַד יְהִיב רִשׁוּ לַחֲבֵרִיהּ, לְאַעֲלָא בְּתַחוּמָא
דְּחַבְרִיהּ, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר וְנוֹתְנִין רְשׁוּת זֶה
לְזֶה.

וּמֵאֵן גְּרִים דָּא, יִשְׂרָאֵל כַּד מְקַבְּלִין דָּא מִן
דָּא, בֵּין בְּאוֹרִייתָא בֵּין בְּמִמוֹנָא, גְּרַמִּין

לְקַבְּלָא לְעִילָא דָּא מִן דָּא,

למעלה זה מזה ולהשפיע זה לזה, והכל על ידי צנורות. זהו שכתוב תהום אל תקום קורא לקול צנוריה וגומר. ומה אומרים זה לזה? אבע מימיה, קול שני רעים אני שומע.

ובנגדם שתי שפתים שנקראים אפיקי מים, ומי הם? נצח והוד, שנקראים שקתות המים, ושניהם נשקים על ידי צנור שהוא העמוד האמצעי שכולל הכל, והוא ברית שפלוילים בו כל האיברים של הגוף, כל הצנורות משקים מהאות ו', שהוא נהר ששופע ויוצא מעדן, והוא צנור שיוצא ממעין המים שהוא י', וממנו מתפשטת ה' שהיא הים העליון.

ובא וראה, תשע נקודות הן מן קמ"ץ עד שור"ק, וכלן נקראו צנורות ומענינות לאותיות, שהן פלוילות בקרקע, שהיא שכינה התחתונה שנקראת ג"ן, כלולה משלשה וחמשים סדרים של התורה, ועליה נאמר גן נעול אחותי כלה, גל נעול מעין חתום. חתום ודאי, משום שהיא בתולה ואיש לא ידעה, והיא חכמת שלמה, שעליה נאמר ותרב חכמת שלמה, מתגדלת מכל ההשקאה של כל ספירה וספירה על ידי אותו צנור, שהוא ו', עד שמגיעה לאותו המעין העליון, שהיא י' העליונה, חכמת כל בני קדם, ובאותו זמן היא נעשית פתח בראש האות ו'.

ובא וראה, שכינה תחתונה, כשהיא משקית מהנקודות, נקראת חר"ק חל"ם שור"ק, למי? לאותו צנור שהוא ו', שכולל ששה צנורות, שכלם משש אותיות שהן אבגית"ץ וכו', ששה צנורות הם שתלויים ממנו, והוא כולל שש אחרים, וכלם עולים לארבעים ושנים,

ולאשפעה דא לדא, וכלא על ידי צנורין, הדא הוא דכתיב (תהלים מב ח) תהום אל תהום קורא לקול צנוריה וגומר, ומאי אמרי דא לדא, אבע מימיה. קול שני ריעים אני שומע.

ואינון לקבלייהו תרין שפוון דאתקרון אפיקי מים, ומאן נינהו נצח והוד, דאתקרון שקתות המים, ותרוייהו אתשקיין על ידא דצנורא דאיהו עמודא דאמצעיתא דכליל פלא, ואיהו ברית דכלילן ביה כל אברין דגופא, פל צנורין אינון אתשקיין מן את ו', דאיהו נהר דנגיד ונפיק מעדן, ואיהו צנור דנפיק ממעינא דמיא דאיהו י', ומניה אתפשטא ה' דאיהי ים עלאה.

ותא חזי תשע נקודין אינון מן קמ"ץ עד שור"ק, וכלהו אתקריאו צנורין ומבועין לאתוון, דאינון כלילן בקרקע, דאיהי שכינתא תתאה, דאתקריאת ג"ן, כלילא מתלת וחמשין סדרין דאורייתא, ועלה אתמר גן נעול אחתי כלה, גל נעול מעין חתום, חתום ודאי, בגין דאיהי בתולה ואיש לא ידעה, ואיהי חכמת שלמה, דעלה אתמר (מלכים א ה ו) ותרב חכמת שלמה, אתרביאת מכל שקיו דכל ספירה וספירה, על ידא דההוא צנורא דאיהו ו', עד דמטיאת לההוא מבועא עלאה דאיהי י' עלאה חכמת כל בני קדם, ובההוא זמנא אתעבידת איהי תגא ברישא דאת ו'.

ותא חזי, שכינתא תתאה פד איהי אתשקיא מן נקודין, אתקרי חר"ק חל"ם שור"ק, למאן לההוא צנור דאיהו ו', דכלילן שית צנורין, דכלהון משית אתוון, דאינון אבגית"ץ וכו', שית צנורין אינון דתליין מניה, ואיהו כליל שית אחרנין, וכלהו סלקין למ"ב, וכו', ששה צנורות הם שתלויים ממנו, והוא כולל שש אחרים, וכלם עולים לארבעים ושנים,

נקראת חר"ק חל"ם שור"ק של
אותו הצנור, כמו זה: ו.

וכך היא נקראת אל י, וכך אל
ה, וסוד הדבר - אני ראשון ואני אחרון
וכו', ולפעמים היא עטרה על ראשו של
האות ו, כמו זה: וסוד הדבר - נוטה
שמים פיריעה, וזהו הסוד של הראש של
האות א. ולפעמים יורד תחתיו כמו זה:
קמ"ץ, כשעולה על הראש נקראת
כתר ורק"א. באותו זמן נאמר בה אשת
חיל עטרת בעלה, ונקראת חל"ם,
וכשיורדת תחתיו נקראת חיר"ק,
והיא לח"ם, שכן הוא חל"ם
בהפוך אותיות לח"ם, וזהו לחם
אפירים אכל איש, שנאמר בו
יהו"ה איש מלחמה. מצד של
החכמה נקראת חל"ם, ומצד
העמוד האמצעי נקראת שור"ק,
כמו שנאמר ואנכי נטעתיך שורק
פלה זרע אמת, אותו שנאמר בו
תתן אמת ליעקב, מצד שלו
נקראת חר"ק, ובאותיות הפוכות
חק"ר, ובשבילה נאמר החקר
אלוה תמצא, והיא קרח הנורא,
שהוא השם השלישי של תפלה,
שנאמר בו הא"ל הגדול הגבור
והנורא, הנורא הוא העמוד
האמצעי.

ושור"ק הוא טמיר וגנוז, מצד של
צדיק שהוא ברית, אור גנוז,
שהוא ר"ז כחשבון אור, כמו
שבאר והו בעלי המשנה, אור זרע
לצדיק, וזהו האור הגנוז
לצדיקים, שחמשה אור
שלמעלה ממנו הם כלם
בהתגלות.

וכי הוא? שלשה אור סגול,
ושנים אור שב"א, כשעולה על
כנפיהם של שתי נקודות שהן
שב"א, נעשית שור"ק, וסוד
הדבר - סמכוני באשיות,

ומאי ניהו, תלת אור סגול, ותרין אור שב"א, פד סלקא על גדפייהו
דתרין נקודין דאינון שב"א, אתעבידת שור"ק, ורזא דמלה (שיר ב

אתקריאת חר"ק חל"ם שור"ק דההוא צנור,
כגוונא דא ו.

והכי אתקריאת לגבי י, והכי לגבי ה, ורזא
דמלה אני ראשון ואני אחרון וכו',
ולזמנין איהי עטרה על רישא דאת ו, כגוונא
דא ורזא דמלה נוטה שמים פיריעה, ודא
רזא דרישא דאת א, ולזמנין נחית תחותי
כגוונא דא קמ"ץ, פד סלקא על רישא
אתקריאת תגא זרק"א, בההוא זמנא אתמר
בה (משלי יב ד) אשת חיל עטרת בעלה,
ואתקריאת חל"ם, וכד נחתת תחותיה
אתקריאת חיר"ק, ואיהי (דף לט ע"ב) לח"ם,
דהכי איהו חל"ם בהפוך אתוון לח"ם, ודא
איהו לחם אפירים אכל איש (תהלים עח
כה), דאתמר ביה (שמות טו ג) יהו"ה איש מלחמה,
מסטרא דחכמה אתקריאת חל"ם, ומסטרא
דעמודא דאמצעיתא אתקרי שור"ק, כמה
דאת אמר (ירמיהו ג כא) ואנכי נטעתיך שור"ק
פלה זרע אמת, ההוא דאתמר ביה (מיכה זכ) תתן
אמת ליעקב, מסטרא דיליה אתקריאת חר"ק,
ובהפוך אתוון חק"ר, ובגינה אתמר (איוב יא
ט) החקר אלוה תמצא, ואיהי קרח הנורא,
דאיהו שמא תליתאה דצלותא, דאתמר ביה
הא"ל הגדול הגבור והנורא, הנורא איהו
עמודא דאמצעיתא.

ושור"ק איהו טמיר וגנוז, מסטרא דצדיק
דאיהו ברית, אור גנוז. דאיהו ר"ז
כחושפן אור, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין,
אור זרוע לצדיק, ודא הוא אור הגנוז
לצדיקיא, דחמש אור דלעילא מגיה פלהון
אינון פאתגלייא.

וכשהיא יורדת תחת צר"י,
נעשית סגו"ל, ועליהם נאמר
רפדוני בתפוחים, ומי הן
האששות הללו? הם שתי
אשות, שהם איש ואשה, אש
לבנה ואש אדמה ששם אב ואם,
שהם י"ה, והם פני הדין ופני
הרחמים.

למה רצתה להסתמך שם? משום
שהם שני גוונים של השושנה,
לבן ואדם, רחמים ודין, שהם
חסד וגבורה, ושם ריח השושנה,
וזהו העמוד האמצעי, ומשום
שמריחה בו, אומרת סמכוני
באששות, ובו נעשית סגו"ל,
לשיוורדת - רפדוני בתפוחים,
אלו הם שני עמודי אמת, שהם
לבן ואדם, ומשום שמריחה
באות ו', שהיא בכרית, אומרת
רפדוני בתפוחים.

ובשמתחברת בו נעשית סגו"ל,
מה שהיו צר"י נעשה ציר, זהו
שכתוב ויצר יהו"ה אלהים את
האדם עפר מן האדמה וגומר,
ויצמח יהו"ה אלהים מן
האדמה כל עץ נחמד למראה
וגומר. צדיק זה הוא עץ פרי
עושה פרי למינו, ובמקום הזה
הוא האהבה שלה בחבור ויחוד
של בעלה, ומשום זה אומרת כי
חולת אהבה אני.

ובשישראל חוטאים בכרית
מילה, נפסקת נביעת הנקדות מן
האותיות שכלולות בשכינה
התחתונה, ונשארת יבשה.
באותו זמן מה כתוב בשור"ק
חיר"ק? שרקו ויחרקו שן אמרו
בלענו, קמ"ץ פת"ח, זה סוגר וזה
פותח, שני אלו הם שסוגרים
ופותחים את המעינות של אותן
נקדות אל האותיות, והאות ו',
כשהיא נטויה על ראשי אותיות

(ה) סמכוני באששות, וכד נחתת איהי תחות
צר"י אתעבידת סגו"ל ועליהו אתמר רפדוני
בתפוחים, ומאי ניהו אלין אששות, אינון
תרי אשות, דאינון איש ואשה, אשא חורא,
ואשא סומקא, דתמן אב ואם, דאינון י"ה,
ואינון אנפי דינא ואנפוי דרחמי.

אמאי בעאת לאסתמכא תמן, בגין דאינון
תרין גוונים דשושנה, חור וסומק,
רחמי ודינא, דאינון חסד וגבורה, ותמן ריחא
דשושנה, ודא איהו עמודא דאמצעיתא, ובגין
דארכת ביה, אמרת סמכוני באששות, וביה
אתעבידת סגו"ל, כד נחתא רפדוני בתפוחים,
אלין אינון תרי סמכי קשוט, דאינון חור
וסומק, ובגין דארכת באת ו' דאיהי בכרית,
אמרת רפדוני בתפוחים.

וכד אתחברת ביה אתעבידת סגו"ל, מה דהו
צר"י אתעביד ציר, הדא הוא
דכתיב (בראשית ב ז) ויצר יהו"ה אלהים את
האדם עפר מן האדמה וגומר, ויצמח יהו"ה
אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה
וגומר, דא צדיק איהו עץ פרי עושה פרי
למינו, ובהאי אתר איהו רחימו דילה בחבורא
ויחודא דבעלה, ובגין דא אמרת (שיר ב ה) כי
חולת אהבה אני.

וכד ישראל חאבין בכרית מילה, אתפסיק
נביעו דנקודין מאתוון, דכלילין
בשכינתא תתאה, ואשתארת יבשה, בההוא
זמנא מה פתיב בשור"ק חיר"ק, שרקו ויחרקו
שן אמרו בלענו (איכה ב טז), קמץ פת"ח דא סגיר
ודא פתח, אלין תרין אינון דסגרין ופתחיין
מבועין דאינון נקודין, לגבי אתוון, ואת ו'
כד איהו נטוי על רישי אתוון עלאין אתקרי
רפ"ה, וכד איהו במציעו דאתוון אתקרי דג"ש,

אתוון אלין אינון חיוון,

דאָתמַר בַּהוֹן (יחזקאל א יד) וְהַחַיִּית רְצוּא וְשׁוּב,
רְצוּא בְדַג"ש וְשׁוּב בְּרַפ"ה.

בְּתַרְיִן דְּאַתְוּוֹן דְּאַיִנוֹן תְּלִיִין בְּמַחְשְׁבָה,
דְּאַיִנוֹן פְּגוּוֹנָא דְתַגִּין, נְקוּדִין תְּלִיִין
בְּדַבּוּרָא, אַתְוּוֹן תְּלִיִין בְּעוּבְדָא, שְׁבַע זַיִינִין
אַיִנוֹן פְּגוּוֹנָא דָא י"ו אִיהוּ ז', לֹא צְרִיכִין
תַּגִּין, דְּאַיִנוֹן אַתְוּוֹן אַתְקֵרוּן תַּגִּין פְּגוּוֹנָא דָא
יְהו"ה.

תַּגִּין תְּלִיִין בְּמַחְשְׁבָה דְּלַפָּא וּמוּחָא, נְקוּדִין
בְּדַבּוּרָא דְּפוּמָא, אַתְוּוֹן בְּעוּבְדָא
דְּאַבְרִין, וּמֵאֲלִין נְקוּדִין וְטַעְמֵי וְאַתְוּוֹן, עֲבִיד
הֵהוּא סְתִים וְגַנְיָז פְּרַסְיָא טְמִירָא עֲלָאָה,
וְעֲלִיָּה אַתְמַר (איכה ה יט) אַתָּה יְהו"ה לְעוֹלָם

תֵּשֵׁב וְכו', מֵאֵי אַתָּה, הֵהוּא דְּאַתְמַר בֵּיה (ישעיהו
כה א) יְהו"ה אֱלֹהֵי אַתָּה אַרְוֹמְךָ, בַּהֵהוּא
דְּאַתְמַר בֵּיה (חבקוק ג) רוּם יְדִיהוּ נָשָׂא, וּבְגִינְיָה
אַתְמַר לְמֵי נוֹשְׂאִין כַּפִּים לְרוּם הַשְּׁמַיִם, הֵדָא
הוּא דְּכַתִּיב רוּם יְדִיהוּ נָשָׂא, וּמֵאֵי נִיהוּ יו"ד

ה"א וּא"ו ה"א, דְּאַיְהוּ חֲכָמָה פ"ח מ"ה,
וְעֲלִיָּה אַתְמַר (דף ת ע"א) (תהלים קיא ו) פ"ח מ"עֲשִׂיו
ה"גִיד לְעַמּוֹ, וְהֵאֵי אִיהוּ כ"ח פְּרָקִין דִּידִין
דְּמִלְפָּא עֲלָאָה, דְּאַיִנוֹן כּוּז"ו בְּמוּכַס"ז כּוּז"ו,
פְּנוּיִן דִּיהוּדָא עֲלָאָה, דְּאַיְהוּ יְהו"ה אֱלֹהֵינּוּ
יְהו"ה, וּבְגִין דְּאַסְתַּלַּק הָאֵי חֵילָא מִיִּשְׂרָאֵל,
אַתְמַר בַּהוֹן (איכה א ו) וַיִּלְכּוּ בְּלֹא כַח לְפָנֵי רוּדְף.

יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, אִינּוֹן עֲשֵׁר אַצְבְּעָאן,
דְּאַתְמַר בַּהוֹן (שיר ח יד) יָדָיו גְּלִילֵי זָהָב,
דְּבַהוֹן כ"ח פְּרָקִין, דְּאַיִנוֹן כ"ח אַתְוּוֹן דְּעוּבְדָא
דְּבְרָאשִׁית, וּבְגִין דָּא יְהו"ה אֱלֹהֵי אַתָּה, וּמֵאֵי
אַתָּה, הֵהוּא דְּאַתְמַר בֵּיה (תהלים צג ב) נִכּוֹן פְּסָאָף
מֵאֵז מַעוֹלָם אַתָּה, וּמֵאֵי נִכּוֹן, דָּא נֶאֱמָן יוֹשֵׁב
וְנֶאֱמָן עוֹמֵד בְּאַמְצַע, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (ישעיהו

פסאף מאז מעולם אַתָּה. וּמַה זֶה נִכּוֹן? זֶה נֶאֱמָן יוֹשֵׁב וְנֶאֱמָן עוֹמֵד בְּאַמְצַע. זֶהוּ שְׁכַתּוּב כְּתַפְּאַרְת

עֲלִינּוֹת, נִקְרָא רַפ"ה, וּכְשֶׁהוּא
בְּאַמְצַע הָאוֹתִיּוֹת נִקְרָא דַג"ש,
הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ הֵן חַיִּוֹת, שְׁנֶאֱמַר
בַּהוֹן וְהַחַיִּית רְצוּא וְשׁוּב. רְצוּא
בְּדַג"ש, וְשׁוּב בְּרַפ"ה.

הַכְּתָרִים שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן
תְּלִיּוֹת בְּמַחְשְׁבָה, שֶׁהֵן כְּמוֹ
הַתְּגִים, הַנִּקְדוֹת תְּלִיּוֹת בְּדַבּוּר,
הָאוֹתִיּוֹת תְּלִיּוֹת בְּמַעֲשֶׂה, שְׁבַע
זַיִינִים הֵם כְּמוֹ זֶה: י"ו, הוּא
ז', לֹא צְרִיכִים תְּגִים, שְׂאוֹתָן
אוֹתִיּוֹת נִקְרְאוֹת תְּגִים, כְּמוֹ זֶה:
יְהו"ה.

הַתְּגִים תְּלִיּוֹים בְּמַחְשְׁבָה שֶׁל
הַלֵּב וְהַמֵּת, הַנִּקְדוֹת בְּדַבּוּר הֵפָּה,
הָאוֹתִיּוֹת בְּמַעֲשֶׂה הָאֵיבָרִים,
וּמֵאֵלּוּ הַנִּקְדוֹת וְטַעְמֵי הָאוֹתִיּוֹת
עוֹשֶׂה אוֹתוֹ סְתוּם וְגַנּוּז כְּסֵא
טְמִיר עֲלִיּוֹן, וְעֲלִיוֹ נֶאֱמַר אַתָּה
יְהו"ה לְעוֹלָם תֵּשֵׁב וְכו'. מַה זֶה
אַתָּה? אוֹתוֹ שְׁנֶאֱמַר בּוּ יְהו"ה
אֱלֹהֵי אַתָּה אַרְוֹמְךָ, בְּאוֹתוֹ
שְׁנֶאֱמַר בּוּ רוּם יְדִיהוּ נָשָׂא,
וּבְשִׁבְלֵי נֶאֱמַר לְמֵי נוֹשְׂאִין
כַּפִּים? לְרוּם הַשְּׁמַיִם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב
רוּם יְדִיהוּ נָשָׂא. וּמֵי הוּא? יו"ד
ה"א וּא"ו ה"א, שֶׁהוּא חֲכָמָה,
פ"ח מ"ה, וְעֲלִיוֹ נֶאֱמַר פ"ח
מ"עֲשִׂיו ה"גִיד לְעַמּוֹ, וְזֶהוּ כ"ח
הַפְּרָקִים שֶׁל יְדֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן,
שֶׁהֵן כּוּז"ו בְּמוּכַס"ז כּוּז"ו,
הַפְּנוּיִים שֶׁל הַיְחוד הָעֲלִיּוֹן,
שֶׁהוּא יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה,
וּמִשּׁוּם שֶׁהִסְתַּלַּק הַפֶּתַח הַזֶּה
מִיִּשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר בָּהֶם וַיִּלְכּוּ בְּלֹא
כַח לְפָנֵי רוּדְף.

יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, הֵן עֲשֵׁר
אַצְבְּעוֹת, שְׁנֶאֱמַר בַּהוֹן יָדָיו גְּלִילֵי
זָהָב, שְׁבָהֶם עֲשָׂרִים וּשְׁמוֹנֶה
פְּרָקִים, שֶׁהֵן עֲשָׂרִים וּשְׁמוֹנֶה
אוֹתִיּוֹת שֶׁל מַעֲשֶׂה כְּרַאשִׁית,
וּמִשּׁוּם זֶה יְהו"ה אֱלֹהֵי אַתָּה,
וּמַהוּ אַתָּה? אוֹתוֹ שְׁנֶאֱמַר בּוּ נִכּוֹן
עוֹמֵד בְּאַמְצַע. זֶהוּ שְׁכַתּוּב כְּתַפְּאַרְת

אָדָם לְשִׁכְת בַּיִת. וּמָה זֶה מֵאָז?
אֲלֵא אוֹתוֹ שְׁנֵאמַר בּוֹ אִזְ תִּקְרָא
וַיהוּ"ה יַעֲנֵה. וּמָה זֶה אִזְ? אֵלּוּ
שְׁמוֹנֵה הָאוֹתוּיּוֹת שֶׁל יֵאֵהֲדוּנָה"י
שְׁעוֹלוֹת לְחֻשְׁבּוֹן אִמְ"ן.

וְזֵהוּ הָעוֹנָה אִמְן בְּכָל כַּחוֹ, בְּאוֹתוֹ
כ"ח, וּמִשׁוֹם זֶה פִּרְשׁוּהָ בְּעֵלִי
הַמִּשְׁנָה, הָעוֹנָה אִמְן בְּכָל כַּחוֹ
קוֹרְעִין לוֹ גִּזְרֵי דֵינּוּ שֶׁל שְׁבַעִים
שָׁנָה, וּבְגִלְלוֹ נֵאמַר נִכּוֹן כִּסְאָךָ מֵאָז
מֵעוֹלָם אַתָּה, וּבִיָּה (אֵיכָה ה' יט) אַתָּה יְהוּ"ה
לְעוֹלָם תֵּשֵׁב, אַתָּה, הֵהוּא דְאַתְמַר בֵּיה אֲבִינוּ
מִלְכָּנוּ אֲבִינוּ אַתָּה, וּמֵאִי נִיהוּ אֲבִינוּ אֲב
הֶרְחַמְן.

וְהוּא כּוֹלֵל אֶת כָּל אוֹתוּיּוֹת
הַתּוֹרָה, וּמִי הוּא? הַתּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב, הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, וְעֵלְיוֹ
נֵאמַר בְּרוּךְ אַתָּה, וּכְשִׁיִּשְׂרָאֵל
עוֹמְדִים בְּעֲמֻדָה שֶׁל תְּפִלָּה, הוּא
יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא, וּבְשִׁבְלֵוֹ נֵאמַר
בְּאוֹתוֹ זְמַן, אַתָּה יְהוּ"ה לְעוֹלָם
תֵּשֵׁב כִּסְאָךָ לְדוֹר וָדוֹר. וּמִי הוּא
לְדוֹר וָדוֹר? אֲלֵא אוֹתוֹ שְׁנֵאמַר
בּוֹ דוֹר הוֹלֵךְ וָדוֹר בָּא וְהֵאָרֵץ
לְעוֹלָם עֲמֶדֶת, וְאֵין דוֹר פְּחוֹת
מִשְׁשִׁים רַבּוּא, וּמִיֵּהוּ? מִשֶּׁה
שֶׁשְׁקוּל לְשִׁשִּׁים רַבּוּא מִיִּשְׂרָאֵל,
וְדַרְגָּתוֹ הִיא הָאֶסְפֶּקֶלְרִיָּה
הַמְּאִירָה.

בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ, בֹּא
וַיֵּאָה, אֵין אָדָם מִפִּיק רְצוֹנוֹ
מִיְהוּ"ה אֲלֵא בְּזֹאת, שְׁעֲלִיָּה
נֵאמַר מִצָּא אֲשֶׁה מִצָּא טוֹב וַיִּפֶּק
רְצוֹן מִיְהוּ"ה, וְזוֹ הִיא עֵת לַעֲשׂוֹת
לִיְהוּ"ה, וּכְמָה עֲתוֹת יֵשׁ, וְעֲלִיָּהוּ
נֵאמַר וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת, וְשִׁלְמָה
אָמַר עֵת לְשַׁחֵק וְכוּ', שְׁהֵן כ"ח
עֵת, וְעַל זֶה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא
אָמַר וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ,
שְׁהוּא קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לִיְהוּ"ה.

מֵד יג) כְּתִפְאָרַת אָדָם לְשִׁכְת בַּיִת, וּמֵאִי מֵאָז,
אֲלֵא הֵהוּא דְאַתְמַר בֵּיה (שֵׁם נח ט) אִזְ תִּקְרָא
וַיהוּ"ה יַעֲנֵה, וּמֵאִי א"ז אֵלִין תְּמַנִּיא אַתּוּן
דְּאֵינוּן יֵאֵהֲדוּנָה"י דְּסִלְקִין לְחֻשְׁבּוֹן אִמְ"ן.

וְדָא אֵיהוּ הָעוֹנָה אִמְן בְּכָל כַּחוֹ, בְּהֵהוּא כ"ח,
וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מֵאִרֵי מַתְנִיתִין, הָעוֹנָה
אִמְן בְּכָל כַּחוֹ קוֹרְעִין לוֹ גִּזְרֵי דֵינּוּ שֶׁל שְׁבַעִים
שָׁנָה, וּבְגִינֵיה אַתְמַר (תְּהִלִּים צג ב) נִכּוֹן כִּסְאָךָ מֵאָז
מֵעוֹלָם אַתָּה, וּבִיָּה (אֵיכָה ה' יט) אַתָּה יְהוּ"ה
לְעוֹלָם תֵּשֵׁב, אַתָּה, הֵהוּא דְאַתְמַר בֵּיה אֲבִינוּ
מִלְכָּנוּ אֲבִינוּ אַתָּה, וּמֵאִי נִיהוּ אֲבִינוּ אֲב
הֶרְחַמְן.

וְאֵיהוּ כְּלִיל כָּל אַתּוּן דְּאוֹרֵייתָא, וּמֵאִי נִיהוּ
אוֹרֵייתָא דְּבַכְתָּב עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא,
וְעֲלִיָּה אַתְמַר בְּרוּךְ אַתָּה, וְכֵד יִשְׂרָאֵל קִיִּימִין
בְּעֲמֻדָה דְּצִלוֹתָא, אֵיהוּ יְתִיב עַל כִּסְיָא,
וּבְגִינֵיה אַתְמַר בְּהֵהוּא זְמַנָּא אַתָּה יְהוּ"ה
לְעוֹלָם תֵּשֵׁב כִּסְאָךָ לְדוֹר וָדוֹר, וּמֵאִי נִיהוּ
לְדוֹר וָדוֹר, אֲלֵא הֵהוּא דְאַתְמַר בֵּיה (קֵהֶלֶת א
ד) דוֹר הוֹלֵךְ וָדוֹר בָּא וְהֵאָרֵץ לְעוֹלָם עֲמֶדֶת,
וְלִית דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רַבּוּא, וּמֵאִי נִיהוּ,
מִשֶּׁה דְּשְׁקוּל לְשִׁתִּין רַבּוּא מִיִּשְׂרָאֵל, וְדַרְגָּא
דִּילִיָּה אֶסְפֶּקֶלְרִיָּאָה דְּנִהָרָא.

בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ (ויקרא טו ג), תָּא חַזִּי
אֵין אָדָם מִפִּיק רְצוֹנוֹ מִיְהוּ"ה אֲלֵא
בְּזֹאת, דְּעֲלָה אַתְמַר (משלי יח כב) מִצָּא אֲשֶׁה מִצָּא
טוֹב וַיִּפֶּק רְצוֹן מִיְהוּ"ה, וְדָא הִיא עֵת לַעֲשׂוֹת
לִיְהוּ"ה (תְּהִלִּים קיט קכו), וּכְמָה עֲתוֹת יֵשׁ, וְעֲלִיָּהוּ
אַתְמַר (ויקרא טו ב) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת, וְשִׁלְמָה
אָמַר (קֵהֶלֶת ג ד) עֵת לְשַׁחֵק וְכוּ', דְּאֵינוּן כ"ח
עֵת, וְעַל דָּא קוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא אָמַר וְאֵל יָבֵא
בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, דְּאֵיהוּ קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל
לִיְהוּ"ה.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)



תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ.
וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ
לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא
וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל. שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעָלְמָא (בעשיית וְלְעָלְמָא
מְכַל) מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא, דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא.
וְאָמְרוּ אָמֵן:

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וְעַל
כָּל מַאֲן דְעֶסְקִין בְּאוּרֵיתָא דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר
וְאַתְר יְהֵא לְהוֹן וּלְכוּן שְׁלָמָא רַבָּא חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וּפְרוּקְנָא מִן קַדָּם אֲבוּהוֹן דִּי בְּשְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן:
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים טוֹבִים עֲלִינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ
אָמֵן: עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלִינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:



קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. ⁽¹²⁸⁾ בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. ⁽¹²⁸⁾ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן
וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ
רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. ⁽¹²⁸⁾ לְעָלְמָא
מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירָתָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאָמִירִן בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ
אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן
דְעֶסְקִין בְּאוּרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר,
יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחַסְדָּא וְרַחֲמֵי מִן קַדָּם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא
וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא, חַיִּים וְשָׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה
וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עֲלִינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: ⁽¹²⁸⁾

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים אפוקרי אידיד? אפזניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
אמנה ביום הפואדנה? וכדומה..



סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה



גדולי ישראל
והזהר

